

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 618

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἀπριλίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	•	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσίᾳ.	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κοσρῶφ καὶ Μακροῦη, ἀρμενικὸν μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ — Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις : ΙΣΠΑΝΙΑ. Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ) : ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΚΟΣΡΩΦ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΥΗ

ΑΡΜΕΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Αἱ διασκεδάσεις ἐξήσκησαν σωτήριον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ του. Κατὰ μικρὸν ἡ ταραχὴ τῆς καρδίας του ἤρξατο καταπραϋνόμενη, τὸ θάρρος δὲ ἰδίως δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀναγεννηθῆ ἐν αὐτῷ. Ἡσθάνετο ὅτι ἡ ψυχὴ του ἦν εἰσέτι τὸ ἀπεικόνισμα τῆς Μακροῦης, ἀλλὰ πληγωθεὶς εἰς τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματά του, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν :

— Θ' ἀγαπῶ μίαν γυναῖκα, ἣτις δὲν μ' ἀγαπᾷ ; Ὅχι ! διότι δὲν συμφωνεῖ πρὸς ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον φύσιν. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐπ' ὀλίγον χρόνον ἠγματοῦσε τὴν καρδίαν μου, καί, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ἀνάγκη θάρρους, πρέπει νὰ ζήσω ἐλευθερὸς τοῦ δυσχεροῦς ζυγοῦ, ὑπὸ τὸν ὅποιον ὁ ἔρωσ ἠθέλησε νὰ με συντρίψῃ. Οἱ κρῖκοι τῆς ἀλύσεως πιθανὸν νὰ θραυσθῶσιν... ὦ ! τότε !... δυστυχία εἰς ἐκείνην, ἣτις ἔμαθε νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, τὸν ὅποιον περιεφρόνησε κατόπιν, διότι καὶ ἐγὼ θὰ περιφρονήσω καὶ ἡ περιφρόνησίς μου, τὸ ὀρκίζομαι, θὰ εἶνε μεγάλη, ὅσον ὁ ἔρωσ τὸν ὅποιον ἠσθάνθη.

Ἡ ἀπόφασίς τοῦ Κοσρῶφ ἦτο τόσῳ σταθερά, ὥστε ὑπέθεσεν ὅτι εἶχεν ἀποσπᾶσει ἐπὶ τέλους διὰ τελευταίαν φορὰν ἐκ τῆς ψυχῆς του τὴν αἰτίαν, ἣτις τὸν ἔκαμε νὰ ὑποφέρει.

Ἡμέραν τινὰ ἄφῃκε τὴν φιλόξενον οἰκίαν τοῦ Δικράν ἐπὶ ὀλοκλήρῳ ἐβδομάδα. Ὁ Δικράν ἀνησύχησε καὶ ἡ νεανίς κατεθλίβη.

Ἡτιᾶτο ἑαυτῆς διὰ τὴν ἀφάνειαν τοῦ φιλότου ξένου καὶ λυπηραὶ σκέψεις ἐτάρακτον τὸν πνεῦμά της ὡς πρὸς τὴν ὑποκρινόμενην ἀδιαφορίαν, αὕτη ἔσβυσε τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος, ὅπερ ἔκαίε τὸν Κοσρῶφ, ὅστις τὴν ἀπέφυγεν ἤδη. Ἰσως εἰσέτι ἡ ἀπελπισία τὸν εἶχεν ἤδη καταβάλλει, ἴσως ἄγριον θηρίον τὸν κατέφαγεν, ἴσως ἡ θύελλα τὸν ἀνέγραψεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν δυστυχῶν τῆς θυμάτων.

Ἡ Μακροῦη ἐγνώριζε τὸ θάρρος τοῦ νεανίου, ὅπερ ἔφθανε μέχρι θρασύτητος, ὅτε εἶχε νὰ παλαίσῃ ἐναντίον κινδύνου, ἐπαπειλοῦντος τὴν ζωὴν του.

Ταραχθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀνησυχητικῶν τούτων σκέψεων ἡ Μακροῦη, ἐπορεύθη ἡμέραν τινὰ μόνῃ ἐπὶ τῆς ὄχθης.

Ἐκεῖ, ἐνώπιον τοῦ οἰκήματός του, ἡ καρδία της ἐπλήγη ὑπὸ λύπης καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἀπλανεῖς ἐθεώρει τὴν θάλασσαν.

Ἡ νεαρὰ Ἀρμενίς, μὲ τὴν μελανὴν ὡς ὁ ἔβενος ἐσθῆτά της, ἦτο ἐξαισία. Ὁμοίαζε μὲ θεᾶν, ἣτις φέρει ἐντετυπωμένην ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν της τὴν αὐστηράν ἔκφρασιν τῆς ἀγανάκτησεως ἐναντίον τῶν βλημάτων τῆς τύχης.

Ἐμενεν ἀκίνητος ἐφ' ὀλοκλήρῳ ὥρῳ θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς μάρμαρον τεθειμένον πρὸ τῆς ὄχθης, ἵνα σταματᾷ τὰ ἄγρια κύματα. Τὸ πᾶν εἶσιγα πέριξ αὐτῆς. Μόνα τὰ κύματα, κυλιόμενα μετὰ κόπου τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, παρήγαγον σκληρὸν ψίθυρον, ὅταν ἔφθανον ἐκπνέοντα μέχρι τῆς ἀκτῆς.

Ἄλλ' αἴφνης κραυγὴ ἀντήχησεν εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ κραυγὴ αὕτη ἠδύνατο νὰ ἐγειρῇ τῆς ἀναισθησίας τὴν πλέον καταβεβλημένην καρδίαν, διότι ἦτο γόσος, ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ στήθους γυναικός, καλούσης εἰς βοήθειαν. Ἡ φωνὴ προήρχετο ἐκ τῆς γειτονικῆς ἀκτῆς τοῦ Φενέρ Μπαξέ, ἐνθα αἱ γυναῖκες ἐσυνείθιζον νὰ λούωνται.

Ἡ Μακροῦη ἀποδίδει τοῦτο εἰς φρικῶδες συμβάν, παρατηρεῖ τὴν λέμβον τοῦ πατρός της, ρίπτεται ἐντὸς αὐτῆς μετὰ θάρρους καὶ ὑψαῖ τὸ ἰστιόν. Αὐρὰ ἑλαφρὰ εὐνοεῖ αὐτὴν καὶ φθάνει ἐπὶ τόπου. Δὲν βλέπει οὐδένα, νομίζει ὅτι παραλογίζεται, καὶ σκέπτεται νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀλλ' ὁ ἄνεμος καθίσταμενος ἰσχυρότερος ἀνθίσταται καὶ σύρει τὴν ἄνευ πηδαλίου λέμβον μετὰ ταχύτητος μακρὰν τῶν λουτήρων.

Ἡ νεανίς δὲν δύναται νὰ παλαίσῃ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου ἐν τούτοις πλήρῳ θάρρους ἀρπάζει τὸ σχοινίον, ὅπερ συγκρατεῖ τὸ ἰστιόν καὶ ἀφίεται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς τύχης.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας ἡ λέμβος, κυλιόμενη πάντοτε ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς ὄφις, φθάνει εἰς τὸ πέλαγος τῆς Καρτάλ.¹

¹ Ὁ ἄνεμος καθίστατο ἐτι μᾶλλον βιαιότερος.

1. Ὄνομα κομποπόλεως τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπέχουσα ὀλίγον τῆς παλαιᾶς Χρυσουπόλεως.

Οἱ ἐπὶ τῆς ὄχθης εὐρισκόμενοι παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως τὸν κίνδυνον. Ἐξεπλήττοντο πῶς ἐτόλμα νὰ ρισκοκινδυνεύσῃ τις τὴν ζωὴν του ἐντὸς τῆς μικρᾶς ἐκείνης λέμβου.

Αἰφνης μικρὸν πλοῖον φαίνεται μακρόθεν, μετὰ ἰστίαι ἀναπεπταμένα σχίζει τὰ κύματα μετ' ἀστραπικῆς ταχύτητος καὶ διευθύνεται ἵνα φθάσῃ τὴν μικρὰν λέμβον.

Οἱ ἐπὶ τῆς ὄχθης ἐνόμιζον τὸ τυχαῖον ἐκεῖνο συμβᾶν ὡς λεμβοδρομίαν καὶ ἤδη ἐχειροκρότουν. Ἄλλ' ἐντὸς ὀλίγου παρετήρησαν τὴν πλάνην των, διότι τὸ πλοῖον εἶχε τὰ ἰστία του κατὰ βροχὰ. Ἐξ αὐτοῦ ἀνῆρ τις πηδᾷ, καὶ εἶτα ἡ μικρὰ λέμβος διευθύνεται πρὸς τὸ Φενέρ-Μπαζέ· ὁ ἄνεμος ἤρχιζεν ἤδη νὰ κοπᾷ.

Ἡ Μακροῦ ὀρθία, ὡς ἔμπειρος ναυτικός, μετὰ τὴν κόμην λυτὴν, τὴν χεῖρα ἀσφαλῶς προσκεκολλημένην εἰς τὸ σχοινίον τοῦ ἰστίου, ἐφευγε ταχέως· ὁμοιάζε μετὰ τὴν Ἀμφιτρίτην φεύγουσαν τὸν Ποσειδῶνα. Μόλις παρετήρησε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἡ ἀπερίσκεπτος κόρη ἀφίνει κραυγὴν καὶ ὡς κεραυνόπληκτος ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας του. Μετὰ στιγμὴν ἐπανελθεῖσα εἰς ἑαυτὴν,

— Κοσρῶφ, ἀνακράζει, Κοσρῶφ, μοῦ ἐσώσατε τὴν ζωὴν!..

— Ἡ θεία Πρόνοια σὰς σώζει τὴν ζωὴν, λέγει ὁ νεανίας, ἡ Θεία Πρόνοια, ἡ ὁποία ἐπαγρυπνεῖ ἐφ' ἡμῶν καὶ μᾶς συνοδεύει ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ πλοῖόν μου ἐθραύσθη ἐπὶ τῶν σκοπέλων τοῦ Φενέρ-Μπαζέ. Εἰπέτε λοιπὸν, ἀγαπητὴ Μακροῦ, ὅτι ἡ τύχη δὲν μᾶς βοηθεῖ; Ἄφ' ὅτου ἀπομακρύνθη ἐξ ὑμῶν ὡς φυγὰς, ἐπλανώμενη ἀπηλπισμένης ἐπὶ τῆς ζῆρας καὶ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῶν ὀρέων καὶ τῶν ὄχθων, ἐδοκίμασα δι' ὄλων τῶν μέσων νὰ δικασθεῶ ὅτε, ἀποφασίσας νὰ ἐπιστρέψω αὐτὴν τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν σας διὰ τελευταίαν φοράν, ἵνα σὰς προσφέρω τὸν τελευταῖόν μου ἀποχαιρετισμὸν καὶ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, κατέβην τοῦ ὄρους καὶ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶδον λέμβον, ἡ ὁποία ἐγινετο τὸ παίγιον τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων. Ὡς ναυτικός ἐνόησα τὴν ἀπειρίαν τοῦ ναύτου καὶ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ἀέτρεχε, καὶ τότε... ὦ τότε, ἐρρίφθη εἰς τὸ πλοιάριον, ἀφῆκα τὸ ἰστίον μου εἰς τὸν εὐνοϊκὸν ἄνεμον διὰ νὰ τρέξω εἰς βοήθειαν τῆς μικρᾶς λέμβου καὶ ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἠύλογησε τὴν ἀφροσύνην μου διὰ τῆς μεγαλειτέρας τῶν ἀνταμοιβῶν.

— Αὐτὸ εἶνε μέγα, λέγει ἡ Μακροῦ, μέγα! Σὰς εὐρίσκω, Κοσρῶφ, ὁποῖον σὰς ἐνόμιζον, ὁποῖον σὰς ἐφανταζόμην. ὦ! ὄχι, δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὰς συγχωρήσω, πρέπει νὰ συγχωρησέτε ἐκείνην, ἡ ὁποία, μὴ γνωρίζουσα τὴν αἰτίαν τῆς ἀπελπισίας σας, δὲν ἠδύνατο νὰ σὰς παρηγορήσῃ καὶ...

— Ἄ! δὲν ἐγνωρίζατε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπελπισίας μου; δὲν ἠδύνασθε νὰ μὲ παρηγορήσετε; Ποία εἶνε λοιπὸν ἡ αἰτία τῶν συμφορῶν μου; Ἄλλά; ἐάν αἱ καρδίαι μᾶς ἐννοοῦνται ἕς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον, διότι ἡ καρδία δὲν δύναται ποτὲ ν' ἀρνηθῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται.

— Κοσρῶφ, λέγει μετ' αἰδοῦς ἡ ὠραία Χανούμ, ἐάν ἡ καρδία δὲν ἀπατάται καὶ δὲν κρύπτει τὴν ἀλήθειαν, δὲν γνωρίζω τί τὸ ὁποῖον διὰ νὰ γνωσθῇ, ἔχει ἀνάγκην τῆς ὁμολογίας...

— Μακροῦ, Μακροῦ, ἡ λέξις αὕτη μὲ ἀναζωογονεῖ! Ποσάκις ἡ ὁμολογία αὕτη δὲν ἐπάγωσεν εἰς τὰ χεῖλη μου; Ποσάκις δὲν ἐβόηθησε τὸ θάρρος μου διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τε-

λευταῖον καὶ ἔσχατον ἀγῶνα; ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ὅποια ἀποθάρρυνσις μὲ κατελάμβανεν, ἄλλως ἠδύναμην νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τόσον σκληρὰν ἀδιαφορίαν;

— Ὅχι! ὄχι, Κοσρῶφ! Διὰ σὰς δὲν ἤμην σκληρὰ. Ἴδου ἡ ἐξήγησις τῆς διαγωγῆς μου. Ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη φυσικῶς ἵνα μισῶ τὴν κοινωνίαν καὶ ἀπομακρύνομαι ἐξ αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐδυσπίστουν εἰς τὸν ἔρωτά σου. Ἀπλῆν μόνον συμπάθειαν ἠσθάνομην διὰ τὴν δυστυχίαν σας. Τίποτε δὲν ὑπαρχει φυσικώτερον, ἀλλ' ὡσαύτως τίποτε ὑποκριτικώτερον τοῦ ἔρωτος, ὅτε ὁ ἄνθρωπος, ληθμονῶν τὴν φύσιν, δὲν ἀγαπᾷ εἰ μὴ τὸ συμφέρον, τὴν φιλοδοξίαν, ἵνα ικανοποιήσῃ τὰς ἀφρόνους ἐπιθυμίας του. Ἴδου διατὶ δὲν πρέπει ἀπερίσκεπτος νὰ ἀγαπάτε μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία κοσμεῖται ὑπὸ τῆς μεγαλειτέρας φρονήσεως καὶ τῆς αὐστηροτέρας τιμιότητος, διότι ἡ γυνὴ αὕτη ὀφείλει νὰ δώσῃ λόγον τῆς εἰλικρινείας τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου διὰ τὸ ὁποῖον αὕτη αἰσθάνεται συμπάθειαν, χωρὶς ἐνίστη νὰ ἐξαγριούται, νὰ ἀπελπίζεται ἢ νὰ δεικνύῃ ὑπεροπτικὸν καὶ ὑπερήφανον ὕφος. Ἴδου διατὶ πρέπει εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ δοκιμάζετε πρότερον τὴν καρδίαν τοῦ ἀγαπωμένου.

— Ἄ! Μακροῦ, Μακροῦ, σὰς ἐννοῶ, ἀποκαλύπτεται ἡ ὁδὸς τὸ μυστήριον!... Ἡθῆλατε νὰ μὲ δοκιμάσετε... Ἄχ! ἐάν ἐγνωρίζατε πόσον μοῦ ἐστοίχισεν ἡ δοκιμὴ αὕτη.

— Ἄλλά, ἐξηκολούθησεν ἡ νεκρὸς, θέλετε ἔρωτα εὐτυχῆ, εἰλικρινῆ, φυσικόν; ἀφῆθητε εἰς τὴν κλίσιν σας, εἰς τὸ ὑγιὲς πνεῦμά σας, καὶ τότε δὲν θὰ ζητήσετε εἰ μὴ ἔρωτα ἀγρόν, ἰδεώδη, καὶ διὰ νὰ κατασταθῇ ὑψηλὴ ἡ εὐγενὴς αὕτη τῆς ψυχῆς ἐμπνευσις πρέπει νὰ θυσιάσετε τὸ πᾶν, νὰ ἀπομακρύνετε πᾶσαν σκέψιν, καὶ κύριον μέλημά σας νὰ εἶνε ὁ ἔρωσ οὗτος. Τοιοῦτος εἶνε ὁ ἔρωσ, Κοσρῶφ, τὸν ὁποῖον ἐξ ἀρχῆς ἐπεθύμησα, ἐξήγησα, ὠνειρεύθη χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ τὸν συναντήσω· τοιοῦτος εἶνε ὁ ἔρωσ, ὅστις θὰ μὲ καταστρέψῃ, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ θυσιασθῶ ἐξ ὀλοκλήρου! ὦ! τοιοῦτος εἶνε ὁ ἔρωσ, τέλος, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποκριθῶ, τὸν ὁποῖον εὔρον διὰ μίαν μόνην δοκιμῆς, σκληρᾶς ἴσως, καὶ τὸν ὁποῖον κανεὶς ἄλλος δὲν ἐγνωρίσει νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ εἰμῆ σεῖς, Κοσρῶφ. Ἡ ψυχὴ μου εἶνε ἰδική σου, προσφιλεῖ Κοσρῶφ, διότι εἶσαι ἀνώτερος ὄλων, εἶσαι ἡ ὑπερξίς τὴν ὁποίαν ὠνειρευόμην ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον... ὦ Κοσρῶφ, βρασιλεύεις ἐπὶ τῆς καρδίας μου!!!...

Ἐγένετο στιγμὴ σιωπῆς. Ἡ λέμβος ἐξηκολούθει τὸν ὁρόμον τῆς ἀνεπαισθητῆτος. Ὁ Κοσρῶφ, ἀείποτε ἐξαπτόμενος, καθόσον ἡ ὠραία Χανούμ ἀπροκαλύπτως ἐξέφερε τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους λόγους, εἴτινες δι' αὐτὸν ἦσαν ζωογόνον βάλσαμον, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ λαμβάνων τὴν λευκὴν χεῖρα τῆς ἀνέκραξεν ἑαυτὸς ἑαυτοῦ:

— Ἀσύγκριτος καρδία, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον ἠδύνηθη νὰ αἰχμαλωτίσῃ, διότι οὐδεὶς ἠδύνηθη νὰ τὴν ἐννοήσῃ... Ὅποια εὐτυχία! ὅποια τύχη! Διήλθον πλεῖστα μέρη διὰ νὰ φθάσω ἐξ Αἰγύπτου ἐνταῦθα καὶ παρ' ὀλίγον νὰ γίνω τὸ θῦμα τῶν μανιωδῶν κυμάτων, ὅτε μία ἀγγελικὴ γυνὴ μὲ ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς μανίας τῶν, καὶ ἡ γυνὴ αὕτη δὲν μοῦ σώζει μόνον τὴν ζωὴν, ἀλλὰ μὲ κάμνει νὰ αἰσθάνθῃ εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἠσθάνθη. ὦ! Μακροῦ, εἶνε δυνατόν ν' ἀνθέξω εἰς τόσον ἀπρόπτον εὐτυχίαν!... Ἡ εὐτυχία αὕτη, ὁ ἔρωσ οὗτος δὲν καταναλίσκουσι μόνον τὴν καρδίαν, ἀλλ' ὡς θεία φλόξ τὴν καιοῦσι, τὴν κατατρώγουσι... Πρὸ ὀλίγου, ὄρ-

θιος ἐπὶ ἀποκρήνου βράχου, ἔκλινα ἀπηλπισμένοις ἐπὶ τῶν ἀφρίζοντων κυμάτων ἀκόμη ὀλίγον καὶ τὸ πᾶν ἐτελείωνε δι' ἐμέ... Ἄλλὰ τώρα, ἡ ζωὴ εἶνε πολὺτιμος καὶ ἀγαπητὴ... πῶς μᾶς προσφιλᾶται ὁ οὐρανός! Μακρουή, ἄς συλλέξωμεν τὸν καρπὸν τοῦ ἔρωτός μας. Ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ, ἐνώπιον τῆς ἀπεράντου ταύτης θαλάσσης, ἐνώπιον τοῦ μεγαλείου τούτου τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, ὀρκίζομαι ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης θὰ εἶσαι σύζυγός μου. Συγκατατίθεσαι εἰς τούτο;

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Κοσρώφ ἐπανάπεσεν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ γαλήνην.

Τὰ χεῖλη τῆς Μακρουῆς εἶχον προσφέρει δι' ἠλλοιωμένης φωνῆς ἐν ἀποφασιστικὸν «Ναί,» εἶτα δὲ ἀνίσχυρος οὖσα νὰ ἐκφράσῃ τὰ ἀγνά της αἰσθήματα, ἔμεινε βεβουλισμένη εἰς εὐ-γλωττον σιωπῇ. Κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμὴν ἡ θλασσα καὶ ὁ οὐρανὸς ἦσαν οἱ μόνοι μάρτυρες τοῦ ἐναγκαλισμοῦ των.

Η'

Ὁ ἥλιος πρὸ πολλοῦ εἶχε δύσει καὶ ὁ ἀκτινοβόλος δίσκος τῆς σελήνης διωλιθθαιεν εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ, αἱ δὲ ἀργυραὶ ἀκτῖνες αὐτῆς ἐπαιζον ἐπὶ τῶν γαληνιαίων καὶ ἠσυχῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. Οὐδεὶς θόρυβος ἐτάραττε τὴν βαθεῖαν σιγὴν, ἥτις ἐβασίλευεν ἐν τῇ φύσει. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνος ὁ δελφὶν ἠκούετο, ὅστις ἐπανεβουθίζετο μετὰ τὴν ἐπαναπήδησίν του ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Ἡ λέμβος, παραδιδόμενη εἰς τὸν ἀνεμὸν, ἐφαίνετο ὅτι ἐκυβερνάτο ὑπὸ στερεᾶς χειρὸς καὶ ἡ χεὶρ αὕτη ὠδήγει ἠσυχῶς καὶ ἀκινδύνως τοὺς νέους ἐραστάς εἰς Φενέρ-Μπαξέ.

Ἡ νύξ ἐξέτεινεν ἐπὶ τῆς φύσεως ἐπὶ μᾶλλον τὴν μυστηριώδη σιγὴν τῆς.

Κατόπι μακρᾶς προσδοκίας ἡ Σαντούτη καὶ ὁ Δικράνευρίσκοντο εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν καὶ ἀνυπομονήσιν. Μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Κοσρώφ, ὁ Δικράν εἶχε παρατηρήσει ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του ἐπαισθητὴν ἀλλοίωσιν. Ἡ Μακρουή ὠμίλει ὀλίγον καὶ ἐφαίνετο σπανίως, ἢ κάλλιον, ἐὰν ἐφαίνετο ἦτο ρεμβώδης, μελαγχολικὴ, δὲν ἤθελε μάρτυρα εἰς τοὺς μακροὺς της περιπάτους· πλανωμένη μόνη εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐν τοῖς περίξ του, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν πολὺ βραδύτερον τοῦ συνήθους. Ὁ πατὴρ αὐτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν τῆς θυγατρὸς του καὶ ἡ ἀβεβαιότης του ἠῤῥαζαν.

Ἄλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἰδίως, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς λάμψεως τῆς σελήνης, ὁ ἀτυχὴς Δικράν ἀνεζήτει πανταχοῦ ἐκείνην ἢν ἠγάπα διὰ ζωηροτάτης ἀγάπης καὶ δὲν τὴν εὕρισκεν. Τότε ἀπέστειλεν ἀνθρώπους πρὸς ἀναζήτησίν της, αὐτὸς δὲ πλήρης θλίψεως, διηθύνετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὄρμου, ὅστις ὑπῆρξε συγὰ μάρτυς τῶν δεήσεών των.

Μετὰ τινὰς στιγμᾶς ἐγονυπέτησεν ἐπὶ μεγάλου βωμοῦ μετὰ τὸ μέτωπον πυριφλεγές. Τὰ χεῖλη του, τὰ διαρκῶς σιωπηλά, ἐψιθύριζον δεήσεις.

Ἀνύψωσεν εἶτα τὴν καταβεβρεγμένην ὑπὸ τοῦ ἰδρώτος κεφαλὴν του καὶ προσέφερε μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἐν ὄνομα, τὸ ὄνομα μιᾶς γυναικὸς:

— Κύριε, συγχώρησον τὸ ἀνόμημά μου καὶ σῶσον τὴν κόρην μου.

Ἡ προσευχὴ ἀνακουφίζει τὸν ἀνθρώπον· ὁ Δικράν ἠσθάνθη

ἑαυτὸν ἠσυχὸν καὶ πλήρη ἐλπίδος. Αἴφνης ἡ θύρα τοῦ φραγμοῦ ἀνοίγεται καὶ δύο πρόσωπα εἰσέρχονται· ἦσαν ὁ Κοσρώφ καὶ ἡ Μακρουή.

— Πάτερ, ἀνέκραξαν ἀμφοτέρω, συγχωρήσατέ μας διὰ τὴν βραδύτητα, τὸ ἀποπλανηθὲν πρόβατον σὰς ἀπεδόθη.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐμφάνισιν, ἡ νάρκωσις κατέβαλε τὰ μέλη τοῦ Δικράν, ἀλλ' ἡ χαρὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ πλημμυρίσῃ τὴν ψυχὴν του. Ὁ πατὴρ ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα του, ἠτοιμάζετο δὲ νὰ ἐναγκαλισθῇ καὶ τὸν Κοσρώφ ὅτε ἀόρατος ἰσχύς τὸν ἀπεμάκρυνεν αὐτοῦ ζωηρῶς καὶ ἔφερεν ὀρμεμφύτως τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, ὡς ἵνα ἀποδιώξῃ σκοτεινὸν νέφος, διότι ἡ λύπη εἶχεν ἀντικαταστήσει τὴν στιγμιαίαν χαρὰν, ἥτις τὸν κατέλαβε, καὶ ἀνέκραξε:

— Πού ἦσο, κόρη μου; πῶς εὕρισκσαι μακρὰν τῆς οἰκίας αὐτὴν τὴν ὥραν! Ὁ δυστυχὴς πατὴρ σου παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀγωνίας.

Ἡ νεκρὰ Ἀρμενίς τότε διηγήθη ἀφελῶς πᾶν ὅ,τι συνέβη χωρὶς νὰ λησμονήσῃ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Κοσρώφ τὴν ἔσωσεν ἐκ βεβαίου θανάτου.

— Πάτερ, προσέθεσεν, ἐνηγκαλίσθης μόνον ἐμέ. Νομίζετε ὅτι ὁ Κοσρώφ δὲν εἶνε ἄξιός νὰ γίνῃ υἱός σας, ἀφοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου σας;

Ὁ Δικράν συνεκινήθη ζωηρῶς ἀκούων τὸν κίνδυνον ὃν εἶχε διατρέξει ἡ θυγάτηρ του· ἡ χαρὰ ὅτι τὴν ἐπανάβλεπεν ἀναμειγμένη μετὰ τὴν ἐκπλήξιν ἣν τῷ ἐπέφεραν ἡ μεγαλοψυχία τοῦ νεαροῦ ναυτικοῦ, ἡ ὑποψία περὶ τοῦ ἔρωτος τῶν δύο νεαρῶν καρδιῶν, πάντα ταῦτα συνεκίνησαν τὴν ζωηρῶς δοκιμασθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀντιθέτων αἰσθημάτων ψυχὴν του.

Εἰς τὴν φοικώδη ταύτην ταρχὴν καὶ ἐν τῷ μέσω τῆς ἀβεβαιότητος, ἐπλησίασε μηχανικῶς πρὸς τὸν Κοσρώφ καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη.

— Προσφιλὴ πάτερ, λέγει τότε ἡ Μακρουή ριφθεῖσα περιχαρῆς εἰς τοὺς βραχίονάς του, εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σας εὐλογίσῃ καὶ εὐλογίσατε καὶ σεις τὰ τέκνα μας διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν αἰτινὰς θὰ ἐναγκαλισθῶσι τὴν θυγατέρα σας καὶ τὸν σύζυγόν της...

Κεραυνὸς ἐν τῇ φοβερᾷ αὐτοῦ ὀρμητικότητι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ καταπτοήσῃ ταχύτερον τὸν δυστυχῆ πατέρα, πᾶσα ὑποψία ἐξηφανίσθη!... Ὁ Δικράν εὕρισκται ἤδη ἐνώπιον πραγματικότητος ἀπειλητικῆς, ἐκστατικὸς δὲ καὶ λίαν βιαίως ὀπισθοδρόμησεν ὅπως ἀποφύγῃ φοβερὸν ἐπιπόνημα.

Κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, μετὰ τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην εἰς τὰς συνεσταλμένας ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας χειρὰς του καὶ διὰ λιποψυχούσης φωνῆς ἐψιθύρισε:

— Δυστυχία εἰς σέ, ἀτυχὴ πάτερ! Δυστυχία εἰς σέ, ἀθῶα κόρη, θῦμα τοῦ σφάλματός μου· εἰς σέ, τὴν ὅποιαν ἡ ἐκδικησις τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων μεταχειρίζονται ὡς φοβερὸν ὄργανον διὰ νὰ με τιμωρήσωσι.

Ὁ Κοσρώφ καὶ ἡ Μακρουή, παραδεδομένοι ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν ἔρωτά των ἀπεμακρύνθησαν βήματά τινα, καὶ δὲν εἶχον ἀκούσει εἰμὴ ἀνάθρους ἤχους. Ἐπίστευσαν ὅτι ὁ Δικράν ἐλιποθύμησεν, ὡς συχνάκις συνέβαινεν αὐτῷ ὅταν ἐδέετο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, καὶ ἀμφοτέρω ἔσπευσαν εἰς βοήθειάν του. Ἄλλ' ὁ Δικράν ἠγέρθη μόνος καὶ στραφεὶς πρὸς αὐτοὺς λέγει δι' ἠσυχου καὶ κατηφούς φωνῆς:

— Μὴ τρομάζετε, τέκνα μου, δὲν ἔχω τίποτε. Ἀκούσατε μᾶλλον τὸ μυστήριον, τὸ ὅποιον ἐπὶ πολὺν χρόνον με βραβύνει,

σήμερον ὅμως εὐρίσκονται εἰς τὴν θεινὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς τὸ ἀποκαλύψω, προτοῦ σᾶς δώσω τὴν συγκατάθεσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ζητεῖτε διὰ τὴν ἑνωσὴν σᾶς. Τὸ μυστήριον τοῦτο θὰ διασκορπίσῃ τὸ μέλαν νέφος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου περιστοιχίζεσθε ἀμφοῖτεροι.

Ἀποπερατῶν τοὺς λόγους τούτους ὁ δυστυχὴς πατήρ, ἤρχισε τὴν ἀκόλουθον διήγησιν. Ἡ φωνὴ του ἦτο στερεὰ, ἀλλ' ἡ λύπη, ἥτις ἐπλημμύρει τὴν καρδίαν του, διέκοπτε συχνάκις τὰς λέξεις ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Θ'

— Πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν, ἤρξατο, ἡ Αἴγυπτος ἐκυβερνατο ὑπὸ εἰδικῶν ἐπιστατῶν, διοριζομένων ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης. Οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου τούτου ἔκαμαν ἀνάριθμους ἐπαναστάσεις καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀνωμαλιῶν τούτων προήρξατο ὁ θάνατος ἢ ἡ ἀνάκλησις πλείστων κυβερνητῶν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ Ὑψηλὴ Πύλη εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ προβαίη συχνὰ εἰς νέους διορισμούς. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Ριζὰ βένης, εἰς ἕκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν Μαμελούκων, εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐγκατασταθεὶς ἐκεῖ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε γηράσει εἰς τοὺς πολέμους ἐναντίον τῶν Πασσάδων τῆς Αἰγύπτου. Εἶχε νικήσει αὐτοὺς πολλάκις, χύσας τὸ αἷμα μεγάλου ἀριθμοῦ ἐκ τῶν ἀντιπάλων του. Μεταξὺ τῶν τεθνεώτων ἠριθμοῦντο πλείστοι κυβερνηταί. Ὁ Ριζὰ εἶχε κατασταθῆ ἀντικείμενον τρόμου καὶ φόβου διὰ τοὺς ἐχθρούς του. Ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ καταβάλλῃ ἄνθρωπον τόσον φοβερόν ὅσον καὶ ἐπικίνδυνον, ἀπεράσισε νὰ ἀποστείλῃ ἐναντίον τοῦ ἰσχυροῦ στρατῶν. Συγχρόνως ὤρισε διὰ φερμανίου ἀμοιβὴν εἰς τὸν κομίσοντα τὴν κεφαλὴν του. Δέκα ἑκατομμύρια γροσίων ὑπεσχέθη εἰς ἐκείνον, ὅστις θὰ παρέδιδε τὸν Ριζὰ βένην εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Σουλτάνου.

» Τόσον μεγάλη ἀνταμιβὴ ἐξήγειρεν εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ βένη ἀτίμους ἰδέας συμφέροντος, καὶ ἕκτοτε τρεῖς ἐπεχείρησαν νὰ τὸν σφάζωσι καὶ τρεῖς τὸ θάρρος του τὸν ἔσωσεν. Ἐν τούτοις ὁ φόβος τὸν ἐκυρίευσεν καὶ τόσῳ περισσώτερον, καθ' ὅσον θὰ ἐγένετο θῆμα τῆς ἀνδρείας τῶν συντρόφων του. Τότε ἀνεχώρησε, φέρων τὰ πολυτιμώτερα τῶν ἀντικειμένων ἐκ τῆς μεγάλης του περιουσίας. Κατέφυγεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ κατόπιν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐνταῦθα ἐνομιζέτο ὡς προσκυνητῆς τῆς Μέκκας καὶ ἐζήτησεν ἄνευ βραδύτητος νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου.

» Ἐπέτυχεν τὴν αἰτήσιν του καὶ ριφθεὶς εἰς τοὺς πόδας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος :

» — Μεγαλειότατε, πῶ λέγει, σᾶς φέρω τὴν κεφαλὴν ἀσπόνδου ἐχθροῦ.

» — Καὶ τίνας εἶνε ἡ κεφαλὴ αὕτη ;

» — Εἶνε τοῦ Ριζὰ βένη, λέγει μετ' ἀταραξίας ὁ ψευδοπροσκυνητής.

» — Ποῦ εἶνε ἡ κεφαλὴ; ἀπαντᾷ ὁ αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμψαν ὑπὸ χαρᾶς, δεῖξέ τὴν καὶ σοὶ εἶδω τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμιβὴν.

» — Ἴδού τὴν, βασιλεῦ ! λέγει ὁ Ριζὰ κύπτων τὴν κεφαλὴν, τὴν παραίδω εἰς ὑμᾶς, δίκαιε καὶ ἐκδικητᾶς.

Ὁ Σουλτάνος ἔμεινεν ἐκπληκτος, παρατηρῶν δ' ἀπὸ κεφαλῆς

μέχρι ποδῶν τὸν γενναῖον καὶ θαρραλέον ἄνδρα, ὅστις παρεδίθετο μόνος του μετὰ τόσης ὑπερηφάνου ὑπερψίχης εἰς τοὺς ἰσχυροὺς του ἀντιπάλους, πῶ λέγει :

« — Ριζὰ, τὸ θάρρος ἀξίζει ἐπικινῶν. Δι' ἄνθρωπον ὡς εἶσαι, σὺ, δὲν θὰ ἀπαιτήσω τὸν ὄρκον τῆς πίστεως· ἀλλ' εὐχαριστοῦμαι, διότι ἀξίζεις σὺ ὁ ἴδιος τῆς ὑποσχεθείσης ἀμοιβῆς ».

» Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μαμελούκων ἠσπασθή τοὺς πόδας τῆς Μεγαλειότητός του καὶ τὴν ἐπαύριον ἡ Ὑψηλὴ Πύλη διέταξε νὰ ἐγχειρίσωσιν εἰς τὸν Ριζὰ βένην τὴ μεσιτεία μου, τὰ δέκα ἑκατομμύρια γροσίων.

» Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐγενόμην ὁ φίλος τοῦ Ριζὰ, ὅστις μοὶ ἐνεπίστευθη τὴν διεύθυνσιν ὅλων τῶν ἰδιωτικῶν τῶν ὑποθέσεων. Ἠγαπήθη καὶ ἐτιμῆθη ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν τιμιότητα καὶ εὐλικρίνειαν μου εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν θέσεών μου καὶ δὲν ἐβράδυνεν νὰ μοὶ ἀπιδώσῃ ἀπερίοριστον ἐμπιστοσύνην.

» Ὅθ' προσθέσω δύο λέξεις ὡπως παραστήσω τὸν Μαμελούκον φυσικῶς καὶ ἠθικῶς· τὰ διηγηθέντα κατορθώματα κατέδειξαν ἀρκετὰ τὸν Ριζὰ βένην ὡς ἄνθρωπον ἀτρόμητον, θρασύν, ἀδιάλλακτον, αἰμοβόρον καὶ ἐκδικητικόν. Ἀπὸ τῆς νεότητός του ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ θείᾳ αἵματος ἀτρόμητος, πάντοτε ἐξετίμα τὴν ζωὴν του ὡς ἐξετίμα καὶ τῶν ἄλλων.

» Ὁ ἄγριος χαρακτήρ του δὲν ἠδύνατο νὰ καμφθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ὄρκου. Ἡτο ἠλικίας τεσσαράκοντα πέντε περίπου ἐτῶν εἶχεν ἀνάστημα ὑψηλόν, σῶμα ρωμαλέον καὶ μεγαλοπρεπές· αἱ ρώθινες ἦσαν πλατεῖς, αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του διάπυροι καὶ ζωηραὶ ὡς αἱ τοῦ ἀετοῦ, αἱ ὄφρυς του πυκναὶ, ἡ κόμη του βοστρυχώδης, ὡς καὶ τὸ μέλαν γένειόν του. Ὁ Ριζὰ βένης εἶχε λάβει ἐκ τοῦ Σουλτάνου ἐπὶ λόγῳ ὑπηρεσίας Γεωργιανῆν ἀσυγκρίτου ὠραιότητος. Ἡ Ἐριέττα, οὕτω ὠνομάζετο, ἠγαπάτο ὑπὸ τοῦ βένη περισσώτερον ὅλων τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ Χαρμείου, ὁ Ριζὰ τὴν εἶχε κάμει ἀπόλυτον κυρίαρχον ἐπὶ τῶν ἄλλων γυναικῶν.

» Ἡ Ἐριέττα, ἡ τελειότερα εἰκὼν τοῦ ἐντελοῦς ἀνατολικοῦ πρᾶσθημάτος, ἦτο λευκὴ, μὲ μέτωπον εὐρὺ, ὀφθαλμοὺς ἐλυσιτικούς, βλέφαρα μεγάλα τὰ ὅποια ἔρριπτον σκιάν εἰς τὸ πρόσωπόν της. Τὰ εὐκίνητα καὶ ἐρωτικά χεῖλη της ἦσαν ἠδονικά, ἡ κόμη της ἦτο ξανθὴ καὶ μεγαλοπρεπής. Ζωηρὰ, πλήρης ἀκαταμαχῆτων παθῶν, ἐδείκνυεν ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης τὴν ὑποταγὴν τῆς δούλης καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς κυρίας. Πειρικοισμένη ὑπὸ ὑψηλῶν αἰσθημάτων, χάρισσα καὶ εὐάρεστος, μορφῆς ἀγγελικῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς ἀνσθημάτος, ἐφαίνετο ἡ εἰκὼν τῆς ἰδεώδους ὠραιότητος, τὴν ὁποίαν σπανίως εὐρίσκουσιν ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀνατολικὴ φαντασία δύναται μόνη νὰ συλλάβῃ ἀκριβῆ καὶ ἀληθῆ ἰδέαν.

» Ἡ Ἐριέττα ἦτο ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων τῶν κατὰ τὴν καρδίαν εὐγενῶν καὶ μεγάλων. Ἡ ἐλευθερία τῆς εἶχεν ἀνυψώσει τὴν ψυχὴν. Εἰς τὸν ἔρωτα αἱ ὑπάρξεις αὐταὶ ἀγαπῶσι ν' ἀκκολυθῶσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν κλίσιν.

[Ἐν τοῦ Γαλλικοῦ].

*

[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ τὸ γεῦμα ἐπερατοῦτο, ὁ Φλαβιανὸς οἰσνεὶ ζητῶν πρόφασιν ἀνῆψε σιγάρον ὅπως δυναθῆ νὰ ἀποσυρθῆ εἰς τινα γωνίαν, καπνίζων δὲ ἐσκέπτετο ἀνακεφαλαίων τὰ ἀκατανόητα γεγονότα ἅτινα ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἐξαιφνης ἔμαθε καὶ καθόσον ἐσκέπτετο παρεσκευάζε συνάμα καὶ ὀλόκληρον σχέδιον. Εἰς τὴν μνήμην του ἐπανήρχοντο εὐκρινῶς οἱ λόγοι οἵτινες διέφυγον τὸ στόμα τῆς κ. δὲ Γούγκκ ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νύκτος :

— «Αὐτὴ εἶνε πάλιν ! ἡ τρελλή !»

Ἦτο λοιπὸν ἡ παράφρων ἐκείνη ἣτις οἷς ἐπροξένησε τῇ κ. δὲ Γούγκκ τοσοῦτον τρόμον. Περὶ τῆς παράφρονος προκειμένου ὁ Φλαβιανὸς ἐνεθυμείτο κάλλιστα ὅτι ἡ Δανδέκ, τοῦ φύλακος τοῦ φρουρίου τῆς Βάρδης ἢ σύζυγος, τῷ εἶπε πολλάκις ὅτι ὅταν ὁ καιρὸς ἐτρέπετο εἰς καταιγίδα, ἤτο τις βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἐβλεπε περιφερομένην εἰς τὴν παραλίαν. Παρατήρησε τὴν κατάστασιν τοῦ καιροῦ, ἀτυχῶς ὅμως ἦτο ἀνάγκη νὰ περιμένῃ, διότι ἡ καταιγὶς διήλθε μακρόθεν, ἀκτινοβόλος δὲ ἤλιος ἐρώτιζε τὸν κυανόχρουν ἀνέφελον οὐρανόν.

Παρήλθον τρεῖς ἡμέραι, εἶτα δὲ ὁ καιρὸς μετεβλήθη αἰφνης, καὶ ἐπὶ τῆς παραλίας ἐπέσκηψε καταιγὶς ἴσως τοσοῦτον σφοδρὰ, ὅσον ἡ κατὰ τὴν μεγάλην πλημμυρίδα. Κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας ἡ βαρωνὶς καὶ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἐξ ἑνὸς καὶ ὁ Φλαβιανὸς Μωροῶ ἐξ ἄλλου ἐπετηροῦντο ἀμοιβαίως. Ὁ Φλαβιανὸς παρατήρει μετὰ λύπης ὅτι ὁ φίλος του Λαφρεσάνζ ὑφίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν ἐπίδρασιν τῆς κ. δὲ Γούγκκ. Τὸ πρᾶγμα ἦτο βέβαιον. Ὁ Λαφρεσάνζ ἀπέφευγεν αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ ἐνίστε κατὰ τὰς σπανίας συνομιλίαις, ἅς ἀντήλλασσον νῦν τραχεῖς τῷ διέφευγον λόγοι.

— Ἴδου τὸ παιγνίδιον τῆς ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φλαβιανός, τὴν ἐφοβήθησαν πάντοτε ! ζητεῖ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς ρῆξιν ! Εἶθε νὰ μὴ τὸ κατορθώσῃ ποτέ ! εἶθε πρὸ πάντων νὰ κατορθώσω ἐγὼ νὰ ἀνείξω τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ προσφιλοῦς καὶ ἀτυχοῦς αὐτοῦ νέου, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας, καὶ ὁ ὁποῖος μοὶ ἀποδίδει κάλλιστα τὴν ἀγάπην ὅταν δὲν εἶνε ὑπνωτισμένος ὑπὸ τῆς σειρήνος.

Κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας ὁ Φλαβιανὸς ὠμίλησε περὶ σκευεθῆκης κυλικείου τινός, τὸ ὁποῖον ἔτυχε νὰ ἴδῃ κατὰ τινα τῶν ἐκδρομῶν αὐτοῦ εἰς τὰ χωρία. Τοῦτο ἦτο σπάνιον καὶ θαυμασιον, λίαν δὲ φιλοφρόνης ἢ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ εὐχαριστηθεῖσα ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῆς ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης τοῦ κυλικείου ἐπρότεινε τῷ Φλαβιανῷ νὰ τὸ ἀγοράσῃ πρὸς χάριν τῆς δι' ἀνθρώπου τοῦ τόπου. Ἰνα τὸ πληρώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν εὐθιγότερα, ἀλλ' ὁ Φλαβιανὸς ἀντίστη εἰς τοῦτο ἐκ φόβου μὴ χάσῃ τὸ εὐρημά του. Ἠχάριστει μεγάλως καὶ ἦτο λίαν εὐγνώμων, τόσον ὅμως εἶχε φόβον μὴ ὑποσκελισθῆ ἐξαίφνης, ὥστε ἐκτὸς αὐτοῦ εἰς οὐδένα ἄλλον εἶχεν ἐμπιστοσύνην. Ὅθεν

τὴν τρίτην ἡμέραν, ἐνῶ ἐμαίνετο ἡ καταιγὶς, φοβερός δ' ἔπνεε ἄνεμος καὶ ραγδαῖα κατέπιπτε βροχή, ἀπήρχετο χωρὶς εἰς οὐδενὸς τοὺς λόγους νὰ προσέξῃ, ἀρνούμενος πᾶσαν βοήθειαν καὶ συνδρομήν, καθόσον ἐπεθύμει νὰ ἐνεργήσῃ αὐτοπροσώπως, ἵνα, ὡς ἔλεγε, μόνον εἰς ἑαυτὸν χρεωστῆ τὴν κατάκτησιν του. Τὸ μόνον ὅπερ συγκατετίθετο νὰ γνωστοποιήσῃ ἦτο ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας του ἔκειτο ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Vieuville, μικροῦ χωρίου κειμένου πρὸς νότον τῆς Λάνδ-Κούρτ.

Αἱ τελευταῖαι τοῦ λέξεις ἦσαν

— Μὴ μὲ περιμένετε εἰς τὸ δεῖπνον, καθίσατε εἰς τὴν τράπεζαν, διότι θὰ ἐπανέλθω διὰ παντός τρόπου μετὰ τῆς κατακτήσεώς μου.

Εἶπομεν ἤδη ὅτι οἱ ἐν Λάνδ-Κούρτ ἀπήλαυον πληρεστάτης ἐλευθερίας, ὁ δὲ φόβος τῶν ξένων νὰ μὴ φανῶσιν ὀληροῖ ἠμπόδιεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ γὰ ἐπιμείνωσι περισσότερο. Μόνη ἡ κ. δὲ Γούγκκ δὲν ἐπίστευσε ποσῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κυλικείου, διὸ ἀπελθόντος τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῶ, ἤρωτησε κατὰ πρόσωπον τὸν Λαφρεσάνζ :

— Συλλέγει λοιπὸν μετὰ τόσης μανίας περιέρχῃ ἀντικείμενα ὁ φίλος σας Φλαβιανός :

— Αὐτός ! ἀνταπήνησεν ὁ ἐφημεριδογράφος. Ποτέ ! Αὐτὸ τὸ πάθος ἦτο ἐκ τῶν ἀπροσδοκῆτων... Ποτὲ δὲν εἶχε τριαυτὰ πολυτελῆ ἀντικείμενα. Κατοικεῖ εἰς οἰκίαν περιεργότατην, ἔχει μὲγα δωματίον μετὰ μεγάλης ἐκ δρυὸς κλίνης, εἰς πᾶσαν γωνίαν τοῦ ὁποῖου κεῖνται βιβλία. Βεβαίως ἀγνοῶ πῶς θὰ τοποθετήσῃ τὴν σκευεθῆκην του.

Ἡ βαρωνὶς ἐγνώριζε νῦν τί συμβαίνει, ἀλλ' εἶχεν ἤδη βεβαίως λάβει τὰ μέτρα αὐτῆς, διότι τὰ ἐρυθρὰ χεῖλη τῆς συνεπύχθησαν μειδιάσαντα πικρῶς ἐνῶ ἐψιθύριζε :

— Ζῆτει, ἀφελέστατε ἄνθρωπε, Ζῆτει, εἶνε πολὺ ἀργά.

Ἐν τούτοις ὁ Μωροῶ περιτετυλιγμένος ἐντὸς ἀδιαβρόχου μακροῦ ἤρχισε νὰ προχωρῆ εἰς τὰς βορβορώδεις ὡς ἐκ τῆς βροχῆς ὁδοῦς. Καὶ ἐτράπη μὲν πράγματι τὴν εἰς τὸ χωρίον Vieuville ἄγουσαν, ἀλλὰ μόλις ἀφίκετο ὀλίγον μακρὰν τῆς Λάνδ-Κούρτ, ἐστράφη αἰφνης ἀριστερὰ καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν παραλίαν περικάμψας εἰς μεγάλην ἀπόστασιν τὰς δύο πόλεις Σαὶν - Σερβάν καὶ Σαὶν Μαλώ. Ἡ καταιγὶς ἐπετείνετο, ἡ δὲ κακοκαιρία ἐφαίνετο σφοδρὰ χαροποιούσα αὐτὸν ὡς ἀνταπόκρινομένη πρὸς τοὺς μυχίους αὐτοῦ πόθους.

— Θὰ ἴδωμεν, ἔλεγε διαβαίνων τὰ τέλματα, καὶ ἐὰν ἡ νέα ἐκείνη δὲ εἶνε εἰς τὴν παραλίαν, ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἡ ὁποία μᾶς εἶδωκεν ἄσυλον δὲν θὰ μὲ ἀρνηθῆ πληροφορίας, καὶ θὰ ἀρχίσω πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐὰν δὲν ἐπιτύχω τὴν φορὰν αὐτὴν τὸν σκοπὸν μου ναί, θ' ἀρχίσω ἐξ ἀρχῆς διὰ νὰ καταλάβω τὴν σφίγγα ! Ἄ ! θέλει νὰ μοῦ ἀποσπάσῃ τὸν φίλον

μου, ἀλλά, διάβολε, ἀγνοεῖ λοιπὸν ὅτι προσέχω εἰς αὐτὸν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ;

Παρερχόμεθα ὥρων τινων χρονικὸν διάστημα καὶ μεταφερομένους ἡμετέρους ἀναγνώστας εἰς τὸ φρούριον τῆς Βάρδης.

Ἡ νύξ δὲν ἐπέσκηψεν εἰσέτι, κλίνει ὁμως ἡ ἡμέρα καὶ τὸ σκότος ἀρχίζει νὰ καλύπτῃ τὰ περίεξ συντομώτερον, ὡς ἐκ τῶν μελανῶν νεφῶν τῆς καταιγίδος· ὁ ἄνεμος πνέει μανιωδῶς, σφοδρότερον ἢ τὴν ἡμέραν τῆς πλημμυρίδος· ἄνθρωπός τις, κηκῶς προστατευόμενος ἀπὸ τῆς ραγδαίας βροχῆς καὶ τοῦ ἀδιαβρόχου φορέματός του, ζητεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φρούριον τῆς Βάρδης· οὐδεὶς ὑπάρχει σκοπός, διότι τὰ ἐπὶ τῆς παραλίας φρούρια, μόνον ἐν ὥρᾳ πολέμου ἔχοντα στρατηγικὴν σημασίαν, συνήθως δὲν φρουροῦνται· ἡ θύρα εἶνε ἀπλῶς κεκλεισμένη, δύναται δὲ νὰ εἰσέλθῃ ὁ βουλόμενος νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν φρουρόν.

Ἄλλὰ καὶ οὗτος δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ, παρκαλοῦσθων τὰς ἐπὶ τῆς βλαβείσης λεωφόρου γινομένης ἐργασίας εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων, εὐρίσκετο δὲ μόνον ἡ σύζυγός του, ἡ Δανδέκ, ἣτις ἐκ πρώτης ὄψεως ἀνεγνώρισε τὸν Φλαβιανὸν Μωροῶ, τὸν καταβεβρεγμένον ἄνθρωπον, καθόσον εἶχεν ἰδεῖ αὐτὸν πρό τινων ἡμερῶν.

— ὦ! καλέ μου κύριε, ἀνέκραξε, καὶ πῶς ἐμείνετε ἐξω μὲ τέτοιον καιρὸ ; ὦ! μὴ μὲ ἐρωτᾶτε διόλου, διὰτὶ ὁ ἄνδρας μου δὲ εἶνε ἐδῶ, εἶνε ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν καλύβην, ὅπου εἶνε ὅλοι των συναγμένοι καὶ πίνουν καὶ παίζουσιν. Πρέπει οἱ ἄνδρες νὰ διασκεδάζουσιν, ἀλλὰ σεῖς, καλέ μου κύριε, δὲν φαίνεσθε διόλου νὰ εἴσθε καλά.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, ἀνταπήντησε γελῶν ὁ Φλαβιανός, ὅτι εἶμαι μουσκαυμένος.

— ὦ! εἶπεν ἡ ἐξαίρετος γυνή, δὲν θὰ βασταῶξῃ αὐτὸ πολὺ, θ' ἀνάψω καλὴ φωτιά καὶ θὰ στεγνώσετε γρήγορα.

Ἡ Δανδέκ ὡς γυνὴ ἦτο ὀλίγον περίεργος.

— Καὶ χωρὶς νὰ σὰς φανῇ κακίον, εἶπεν ἀποτετολμημένως, τί σὰς φέρει εἰς αὐτὰ τὰ μέρη ;

— Ἡ ἀνάγκη νὰ προσυλαχθῶ ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἀπεκρίθη ὁ Φλαβιανός, καὶ ἀκολούθως ἡ ἐπιθυμία νὰ σὰς ζητήσω μερικὰς πληροφορίας.

— Διὰ τί πράγμα ; διὰ ποῖον ; ἠρώτησεν ἡ χωρική πονηρῶς μειδιάσασα.

Εἶτα δὲ ἐπαναλαβοῦσα τὸν λόγον :

— Νὰ σὰς εἰπῶ, ὅταν σὰς εἶδα, ἐσκέφθην ὅτι αἱ γυναῖκες ποῦ ἦσαν προχθὲς ἐδῶ ἐλησμόνησαν ἔπειτα ἀπὸ τὸ γεῦμα των κατὶ.

— Σὰς λέγω ὅτι δὲν συμβαίνει τίποτε ἀπ' αὐτά, ἀπλῶς ἔχω νὰ σὰς ἐρωτήσω κατὶ.

— Ὅμιλήσατε· ἐάν ἤμπορῶ νὰ σὰς τὸ εἰπῶ, καὶ δὲν πρόκειται νὰ βλάψω καὶ τὸν πλησίον μου, βέβαια δὲν θὰ σὰς τὸ ἀρηθῶ.

— ὦ! ἀνταπήντησεν ὁ Μωροῶ, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ σὰς ἐρωτήσω δὲν βλάπτει κανένα, τὸ πολὺ πολὺ θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τιμωρίαν τῶν μοθηρῶν.

— Λοιπὸν λέγετε.

Καὶ ἐνῶ ὁμιλεῖ ἡ χωρική, ἔρριψεν εἰς τὴν ἐστίαν πολλοὺς κλάδους καὶ τὰ φορέματα τοῦ Μωροῶ ἐστέγνωσαν ἐντὸς ὀλί-

γου. Τότε δ' ὁμίλησεν οὗτος, ἐρωτήσας τὴν Δανδέκ περὶ τῆς παράφρονος.

— Νὰ σὰς εἰπῶ εὐλικρινῶς τί συμβαίνει, ἐπανελάθε· φαίνεσθε καλῆ, ἔχετε παιδιὰ, εἶσαι βεβαίως καλὴ μητέρα καὶ θὰ μ' ἐννοήσῃς εὐκόλως· ἔρχομαι νὰ σὰς ἰδῶ διὰ τὴν τρελλήν.

Ἡ Δανδέκ παρετήρησε δυσπίστως τὸν ἐρωτῶντα αὐτὴν.

— Πῶς, εἶπε, καὶ διατί θέλετε νὰ ἐρωτήσετε αὐτήν ;

— Διὰ νὰ τῆς φανῶ μόνον χρήσιμος.

— Ἐκεῖνη εἶνε καλά ἐκεῖ ποῦ εἶνε.

— Καὶ τί ἠξεύρετε περὶ αὐτῆς ;

— ὦ! ἐκεῖνοι ποῦ εὐρίσκεται μαζὺ των τὴν περιποιῶνται πολὺ.

— Εἴσθε βεβαία ὅτι δὲν τρέχει κανένα κίνδυνον ;

— Δηλαδή ; ἀλλὰ τί σκέπτομαι ; ὁ Ἀλαῖν Βλοχίκος, τὸν γνωρίζω, εἶνε καθὼς πρέπει, καλὸς ναύτης, καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὀπίστος ἤθελεν εἰπεῖ τὸ παραμικρὸν εἰς τὸ κορίτσι εἶνε ἱκανὸς νὰ τὸν ἀφανίσῃ ἀπὸ τὸ ξύλο, καὶ ὕστερα τί ἤμπορεῖ ἀκόμη νὰ πάθῃ, ἐκεῖνος τὸ ἠξεύρει.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ἐπανελάθε ὁ Μωροῶ, ἐννοῶν ὅτι προσέκρουσεν εἰς δυσπιστίαν, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ἡ νέα δὲν εὐρίσκεται πάντοτε μαζὺ των, διότι ἔρχεται συνήθως εἰς τὴν παραλίαν, ὅπως μὰς εἶπετε σεῖς ἡ ἰδία.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ...

— Ἄλλὰ τί ;

— Τίποτε, ὅτι καὶ ἂν μοῦ εἰπῆτε, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ εἰπῶ τίποτε, τὸ ὅποιον νὰ λυπήσῃ τὸν Βλοχίκον καὶ τὴν γυναῖκά του· εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι.

Τοῦ δὲ Φλαβιανοῦ Μωροῶ ἐπιμένοντος, προσέθηκεν :

— Ἐγὼ πρῶτον δὲν ἠξεύρω τίποτε ἀπὸ ὅσα ἐγείναν τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Ὁ Μωροῶ ἐνόησεν ἄμεσως ὅτι ἡ Δανδέκ ἐξελάμβανεν αὐτὸν ὡς ὑπάλληλον τῆς ἀστυνομίας καὶ ἠρνεῖτο νὰ ἐξηγηθῇ.

— Δυστυχῆς, ἀπεκρίθη μετὰ σπουδῆς, δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων τούτων ὁποίους νομίζεις· εἶσαι ἐλευθέρω νὰ εἴπῃς ἢ νὰ μὴ εἴπῃς περισσότερα, ἀλλ' ἐάν συμβῇ κανέναν δυστύχημα, θ' ἀποκριθῆς μὲ κίνδυνον τῆς κεφαλῆς σου, καὶ προσέθηκε θίξας τὴν χερσὴν τῆς μητρικῆς καρδίας, μὲ κίνδυνον τῆς κεφαλῆς τῶν τέκνων σου, διότι ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίσῃ μίαν κακὴν πράξιν.

Ἄν καὶ ἡ Δανδέκ ἐκλονίσθη, ὁ φόβος ὁμως δὲν κατώρθω νὰ λύσῃ τὴν γλῶσσαν αὐτῆς, ἐπαναλαμβανούσης εἰσέτι :

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε, — καὶ — ὁ Βλοχίκος καὶ ἡ γυναῖκα του εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι.

Ἄλλὰ καὶ ἐπίμονοι ὅπως καὶ ὅλοι, ἂν καὶ ὁ Φλαβιανός ἐγένετο ἐπίμονος κατανοῶν ὅτι ἡ Δανδέκ ἐγνώριζε τι· ὡς δὲ ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα, ὁ Μωροῶ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ στρατηγῆμα, ὅπερ κατὰ τύπον μὲν δὲν ἦτο τίμιον, κατ' οὐσίαν ὁμως ἦν ἀβλαβέστατον.

— Καλά, εἶπε, προσποιηθεῖς ὅτι ἐγείρεται καὶ γινόμενος σοβαρὸς θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν ὑπουργὸν ὅταν ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους.

Ἄν καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο λίαν δυσχερές, οἱ λόγοι ὁμως οὗτοι ἐπέδρασαν ταχέως καὶ ἡ Δανδέκ ἤρχισε νὰ γίνηται συννετὴ ἐκ φόβου. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ὁμιλήσῃ.

ὦ! δὲν ἠξεύρει μεγάλα πράγματα ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐξέφυγε τοῦ στόματος τῆς Βλοχίκου καὶ τοῦ συζύγου

αὐτῆς κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς τοὺς βράχους τῆς Βάρης μεταβάσιν των εἰς τὸ φρούριον ἔφθασαν οὗτοι τεταραγμένοι, φέροντες τὴν παράφρον, ἣν φοβερὰ κατεῖχε νευρική κρίσις. Καὶ δὲν ἐτρόμαζεν αὐτοὺς τόσον μεγάλως ἡ κρίσις αὕτη . . . ὠμίλησε μὲ διακεκομμένας λέξεις περὶ φοβεροῦ δι' αὐτοὺς πράγματα, ὅτι δηλαδὴ ἡ νέα, ἡ παράφρων, ἣν κατέλαβεν αἴφνης μαγία, καὶ ἧτις ἐπήδησεν εἰς τὸν λαϊμὸν μιᾶς γυναικὸς ἦν συνήνησε . . . ἡ παράφρων, ἐκυλίσθη μετ' αὐτῆς ἐπὶ τῶν βράχων, ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ ἐν τῇ ἄμμῳ, καὶ ἤχθη κάθυγρος ὑπὸ τοῦ Ἀλαῖν καὶ τῆς Ὑβόνης ὀδυρομένων.

— Ἦτο τρομερὰ νὰ τὴν ἔβλεπε κανεὶς, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Δανδέκ τὰ χεῖρα τῆς ἦσαν γυρισμένα καὶ τὰ μάτια τῆς ἐγυάλιζαν τὸ κεφάλι τῆς ἐπιπτε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, καὶ πάντα ἔλεγε τὰ ἴδια λόγια, λόγια τρελλὰ, χωρὶς σημασίαν, λόγια μωρὰ . . .

Ὁ Μωροῦ ἐγένετο σύννευς.

— Τὰ ἤκουσατε αὐτὰ τὰ λόγια ; εἶπε μετὰ δισταγμοῦ, διότι ἀπηχθάνετο τὴν κατασκοπίαν.

— Βέβαια, ἐκείνη ἡ καυμένη δὲν τὰ ἔλεγε πλέον, ἀλλὰ τὰ ἐφώναζε· δὲν ἦσαν λόγια, ἦσαν τρέλλαις, κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἔλεγεν: «ἡ Γερμανίς, ἡ Πρώσσα, ἡ Κατάσκοπος, αὐτὴ τὸν ἐφόνευσεν !»

Ὁ Φλαβιανὸς ἐταράχθη, διότι αἱ λέξεις αὗται ἀνταπεκρίνοντο μεγάλως εἰς τὰξιν ἰδεῶν, αἵτινες ἀπὸ πολλοῦ συνεκωκῶντο ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε τῇ Δανδέκ τείνας αὐτῇ τὴν χεῖρα, εἶσαι καλὴ γυναικίκα καὶ σοῦ λέγω ὅτι θ' ἀποφυγῆς ἴσως πολὺ μεγάλα δυστυχήματα.

Ἐτοιμαζόμενος δὲ ν' ἀπέλθῃ τοῦ φρουρίου τῆς Βάρης ἐπανελάθεν.

— Ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδες διόλου σήμερον αὐτὴν τὴν ἀτυχῆ ;

Ἡ Δανδέκ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, εἶπεν, ἴσως εἶνε ἀκόμη ἄρρωστη, διότι ἦτο πολὺ ἡ παραχὴ τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ὁ Φλαβιανὸς ἐξελθὼν τοῦ φρουρίου διηυθύνετο πρὸς τοὺς βράχους . . . Κατὰ τύχην τὸ κύμα ἀνήρχετο ταχέως φερόμενον ὑπὸ τῆς καταιγίδος. Ἡ βροχὴ ἤρξατο νὰ πίπτῃ ραγδαίω-τέρᾳ καὶ βιαιοτέρᾳ ἢ πρότερον, σχηματίζουσα πυκνὸν καὶ φαῖον πέπλον, ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου ἐξηφανίζετο νῦν ἡ παραλία, αἱ ἐπαλξεις καὶ οἱ ὑψηλοὶ βράχοι τοῦ φρουρίου. Ὁ Φλαβιανὸς ἐσκέφθη κατὰ πόσον ἦτο συνετὸν νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τόσον μακρὰν τῆς παραλίας ἐν ὥρᾳ πλημμυρίδος, καὶ ἂν ἠδύνατο ν' ἀνεύρῃ τὸν δρόμον διὰ τῶν βράχων, ὅτε ἀνὰ μέσον τῆς βροχῆς ἐφάνη αὐτῷ ἀόριστόν τι σχῆμα.

Ἦν ἄρα γε ἀνθρώπινον ὄν, ἢ λίθος τις ;

Ἡ τελευταία ὑπόθεσις ἦτο εὐλογοφανεστέρα ὡς ἐκ τῆς ἀκρας ἀκινήσιας τοῦ ἀντικειμένου, καὶ ὁ Μωροῦ προὐχώρησε, τῆς κατεχούσης αὐτὸν περιεργείας ἐπικρατησάσης τοῦ αἰσθη-ματος τῆς ἀσφαλείας, ταχέως δὲ ἀνεγνώρισε τὴν παράφρον. Ἡ νεανίς φροῦσα μέγα ἀδιὰβροχον φόρεμα, οὐ ἡ καλύπτρα ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, εὐρίσκατο ἐκεῖ ὄλον ἐν παρατηροῦσα τὴν φοβερὰν θάλασσαν, ἧτις ἀφῆρπασε τὸ προσφιλέστερον τῆς καρδίας τῆς μέρος. Τὴν προσέγγισιν τοῦ Φλαβιανοῦ οὐδό-λως ἐνόησεν ὡς ἐκ τοῦ θορύβου τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀνέμου, ἀλλ' ὅτε ἐπλησίασεν αὐτὴν, ὅτε τῇ ὠμίλησεν, ἐταράχθη με-γάλως καὶ ὕψωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ἐκπληκτοὺς αὐτῆς ὀφθαλ-

μοῦς. Ἀλλ' ὁ τρόμος ὑπῆρξε σύντομος, καθόσον ἡ φυσιογνω-μία τοῦ νέου ἐξέφραζε μεγάλην εὐσπλαγγίαν καὶ συμπάθειαν. Τότε δὲ βλέπων οὗτος αὐτὴν ἀναθαρρήσασαν τῇ εἶπε μετὰ γλυκείας φωνῆς τὴν φράσιν ἐκείνην ἣν ὁ Ἀλαῖν καὶ ἡ Ὑβόνη τὸσάκις τῇ εἶπον :

— Δεσποινίς, δὲν ἠμπορεῖς νὰ μένης ἐδῶ.

— Ὅχι, εἶνε ἀληθές, ἀπεκρίθη. Ἦρηγσα πολὺ, πάρα πολὺ . . . δὲν ἐσκεπτόμην πλέον . . . οἱ ἄλλοι, αἱ προσφιλεῖς καρδίαι, ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι μὲ ἀγαποῦν ἀκόμη εἶνε ἀνήσυχοι.

Ὁξύτερος θόρυβος τοῦ κρότου τῆς πλημμυρίδος ἐκώλυσε τὸν Μωροῦ νὰ ὀμιλήσῃ. Ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ ἀνέτεινε τὴν κεφαλὴν.

— Τὸ κύμα ! ἐψιθύρισεν, ἔλατε, ἔλατε γρήγορα, διότι δὲν θ' εὕρετε τὸν δρόμον σας καὶ θὰ χαθῆτε· φαίνεσθε ἀγαθὸς ἄνθρωπος !

Καὶ προσέθηκε λίαν ταπεινοφώνως, ὥστε ὁ Μωροῦ μόλις τὴν ἤκουσε :

— Δὲν πρέπει νὰ εἶσθε φίλος τῆς κατασκόπου, σεῖς !

Ὁ Μωροῦ ἠθέλησεν ἀκόμη νὰ τῇ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἐπαναλαβοῦσα : « Ἐλάτε ! ἔλατε ! » καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ, ὄντως δὲ ἦτο καιρὸς, διότι τὸ κύμα ἤρχετο ὀρμητικὸν ὀπισθεν αὐτῶν.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν, ὀρμαίως βαίνοντες, εἰς τοὺς ὑψη-λοὺς βράχους, οἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς βάσις τοῦ φρουρίου τῆς Βάρης.

Ἡ παράφρων ἀνεριχήθη μετὰ καταπληκτικῆς εὐκινή-σιας, ὅτε δ' ἔφθασεν ἐκεῖσε, μετέβαλε γνώμην, καταλαβοῦ-σης αὐτὴν καὶ αὐθις τῆς ἐπιθυμίας νὰ μείνῃ ἐναντι τοῦ ἀ-πείρου. Ὅθεν ἐκαθέσθη θαρρουντῶς ἐντὸς κοιλώματος τοῦ βράχου, ὅπερ ἀπετέλει εἶδος σπηλαίου, καὶ ἀφοῦ, προφυλασ-σομένη ἀπὸ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου, ἀφῆκε βαθὴν στε-ναγμόν, ἐπανελάβε τὴν ἀκινήσιαν αὐτῆς, τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἔχουσα καὶ τὸ βλέμμα βυθίζουσα εἰς τὰ βάθη τοῦ δικστήματος.

— Δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ Μωροῦ, δὲν πρέπει νὰ μείνεις ἐδῶ πρέπει νὰ εὐρωμεν ἄσυλον.

Ἡ νεανίς ἐκίνησε νευρικῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὑψώσασα ἐπ' αὐτοῦ ὄργισμένους ὀφθαλμούς,

— Ὅχι, ἄφετέ με, τῷ εἶπεν.

Ὁ Φλαβιανὸς ἠμηχάνει περὶ τοῦ πρακτέου ἡ ἀτυχῆς κόρη δὲν ἤθελε ποσῶς νὰ τῷ ὀμιλήσῃ, ἐτι δ' ὀλιγώτερον νὰ τὸν ἀκούσῃ. Μετὰ νέαν ἀνωφελῆ ἀπόπειραν ἐπανελάβε :

— Μοὶ εἶπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι δὲν ἤμην φίλος τῆς κατα-σκόπου, τὴν ἀποστρέφεσθε λοιπὸν πολὺ ;

Ἡ νέα ἔμεινεν ἐπὶ μικρὸν ἄφωνος.

— Δὲν θέλω νὰ εἶπω τίποτε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἡ ὥρα δὲν ἦλθεν, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ, ἐν τούτοις δὲν θέλω νὰ μοῦ ὀμιλοῦν δι' αὐτὴν ! Κανεὶς, κανεὶς, ἀκούετε ! Ἐὰν μοῦ εἰπῆτε τὸ ὄνομά τῆς, ἐξηκολούθησε μετ' ἐξάψεως, θὰ συντριψῶ τὴν κε-φαλὴν μου εἰς τοὺς βράχους αὐτοὺς. Κατηραμένον ὄνομα ! ὄνομα βδέλυρόν ! Τὴν κατάσκοπον !

Ὁ Φλαβιανὸς ἠναγκάσθη νὰ σιγήσῃ καὶ ἀπεσύρθη ἀθου-βως, ἀλλ' ἔστη ὀλίγον ἀπωτέρω, δεξιᾶ, ὅπισθεν ἠδύνατο νὰ παρατηρῇ πᾶσαν κίνησιν τῆς ἀτυχῆς νέας. Τὸ σχεδίον τοῦ ἦτο ἀπλούστατον ἐν πρώτοις, νὰ ἐπιτηρῇ αὐτὴν, νὰ περι-μείνῃ τοὺς φύλακὰς τῆς, οἵτινες βεβαίως δὲν θὰ τὴν ἐγκατέ-

λειπον, νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ ἠμιλήσῃ πρὸς τοὺτους ὡς ἐπραξε πρὸς τὴν Δανδέκ, καὶ διὰ τῆς πειθοῦς νὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν πληροφορίας. Θὰ τοῖς ἔλεγεν ὅτι ἤρχιζε πράγματι νὰ πιστεύῃ, ὅτι δηλαδὴ σπουδαῖον διέτρεχε κίνδυνον ἢ εἰς τὴν φροῦρησιν αὐτῶν διαπεπιστευμένη ἀτυχῆς κόρη.

— Κατάσκοπος! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἐνῶ στεγαζόμενος ὑπὸ τὸ κίλωμα τοῦ βράχου προεφυλάσσετο ὅσον ἡδύνατο ἀπὸ τὴν ραγδαίαν βροχὴν καὶ τὸν σφοδρὸν ἀνεμον, κατάσκοπος! Εἶνε λοιπὸν πράγματι κατάσκοπος, καὶ ἐδῶ ὑπάρχει τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον καλύπτει τὸ παρόδοξον αὐτὸ πλάσμα. . . Εἶνε δυνατόν αὐτό; Ναι, καὶ ὅλα μὲ πείθουσι νὰ τὸ πιστεύσω, οἱ φόβοι τῆς δὲν εἶνε προσποιητοί, ἢ ἀτυχῆς παράφρων τῇ ἐμπνέει ἀληθῆ τρόμον. Φοβερόν ἔραμα βεβαίως ἐπαίχθη μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν. Ναι, ἀλλὰ ποῖον εἶνε τὸ ἔραμα αὐτό, καὶ τίνι τρόπῳ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόδειξιν, διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ αἰσχρὸν ἐκεῖνο πλάσμα ἐνώπιον τοῦ ἀτυχοῦς Λέοντος καὶ νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῆς καρδίας του τὸν ἐπιβλαβῆ αὐτὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος θὰ προξενήσῃ τὴν δυστυχίαν τοῦ βίου του; διότι καὶ ἐγὼ ἠσθάνθη τὸν φοβερόν αὐτὸν ἔρωτα καὶ δὲν εἶμαι μάλιστα ἀκόμη καλὰ βεβαίως ἐὰν δὲν αἰσθάνωμαι ρίγος ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς βαρωνίδος συναντῶσι τοὺς ἰδικούς μου.

Καὶ εἰς τὴν μνήμην του ἐπανάρχετο τοῦ Διδερότου ἡ φράσις αὕτη: «Ὁ συνετώτερος ἐξ ἡμῶν εἶνε λίαν εὐτυχῆς ὅταν δὲν συναντήσῃ ὠραίαν ἢ ἄσχημον γυναικα, πνευματώδη ἢ μωρὰν, ἥτις νὰ τὸν τρελλάνῃ μέχρις ἐγκλεισμοῦ ἐν φρενοκομείῳ».

— Ἡ νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ κἀτερργον, προσέθηκεν αὐτός.

Τοιαῦτα ἐσκέπτετο ὅτε ἐξ ἑλαφροῦ θερύβου, προξενηθέντος ἐκ τῆς προσκρούσεως μικροῦ λίθου, πεσόντος εἰς τοὺς πόδας του, ἠναγκάσθη νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν.

Ὁ λίθος οὗτος ἀπεσπάσθη ὑπὸ τοῦ ποδὸς ἀνθρωπίνου ὄντος, ὅπερ ἐβαδίζεν ὑπεράνω αὐτοῦ, ἐν τῇ μικρᾷ ἀτραπῷ, δεσποζούσῃ τῶν βράχων.

Νῦν ἐνόει καλῶς, καὶ ναὶ μὲν δὲν ἡδύνατο ν' ἀκούσῃ θόρυβον, ὡς ἐκ τοῦ κρότου τῆς κατγιγίδος, ἀλλ' ἠσθάνετο ὀλίγον ἀπωτέρω τριγμὸν, προξενούμενον ὑπὸ βαρέος βήματος, προχωροῦντος ἡρέμα πρὸς τὴν ἀτραπὸν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀτραπὸς αὕτη ὑπερέκειτο τοῦ κίλωματος ὅπου ἀπεσύρθη ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ, προβάλλων τὴν κεφαλὴν δὲν ἡδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν ἄνω αὐτοῦ εὐρισκόμενον.

Τὰ βήματα ἐσταμάτησαν, εἶτα ἀπεμακρύνθησαν, προσήγγισαν πάλιν καὶ ἀπεμακρύνθησαν τέλεον, ὁ δὲ Φλαβιανὸς οὐδεμίαν σημασίαν ἀπέδιδεν εἰς τοῦτο, ὑπολαβὼν ὅτι τελωνοφύλαξ τις περιεφέρετο ἐκεῖ, ὅτε ἀπωτέρω εἶδε κεφαλὴν ἄνω τῆς καμπῆς τῆς ἀτραπῶ.

Ἄν καὶ ἡ κεφαλὴ αὕτη ἐγένετο ἀμέσως ἀφανῆς, καθόσον ἀστραπιαίως ἐνεφανίσθη, καὶ ἂν καὶ τὸ σκότος ἤρχιζε νὰ καλύπτῃ τὰ περίξ, ὁ Φλαβιανὸς ὅμως ἐνόμισε—θὰ ἐσταιχηματίζεν— ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν κεφαλὴν τοῦ πωγωνοφόρου ἐκείνου ἀνδρός, ὃν εἶδε ποτε ριπτόμενον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Γερτρούδης, συνομιλοῦντα μετὰ τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ.

Καὶ ἀπεκρύβη μὲν ἡ κεφαλὴ ἐκεῖνη ἅμα ἐφανισθεῖσα, ἀλλ' ἐνόητον ἀπέβαινε ὅτι ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ τίνα κατεῖχεν ἡ ἀτυχῆς παράφρων θέσιν, ὥστε περὶ αὐτῆς ἐφρόντιζεν ὁ πωγωνοφόρος ἀνὴρ.

Μετ' ὀλίγον ἡ Φλαβιανὸς ἡδυνήθη νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ἠπατάτο ποσῶς, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐκυψε καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν, ὀλίγον ὅμως μακρότερον εὐρισκόμενος τότε ἢ τὸ πρῶτον, καὶ τῇ φορᾷ ταύτῃ μάλιστα ἐφάνη ὅλος ἐν τῇ μεγαλοσωμίᾳ του, παρατηρῶν περὶ ἑαυτὸν καὶ βυθίζων τὸ βλέμμα εἰς πᾶν κίλωμα τῶν λίθων.

Ὁ Φλαβιανὸς ἐπιέσθη ἐπὶ τοῦ βράχου κρυπτόμενος ὀπισθεν ἐξοχῆς, τότε δὲ ὁ ἄγνωστος ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἐξέτεινε τὸν λαίμῳ ἐπὶ τῆς κορωνίδος.

Ἡ ἡμέρα ἐκλινεν εἰς τὴν δύσιν καὶ τὸ σκότος ἐγένετο πυκνότερον ὡς ἐκ τῶν ζοφερῶν νεφῶν καὶ τοῦ πυκνοῦ ὄμβρου, ἢ δὲ θάλασσα ἐξωγοῦτο πλήττουσα νῦν τῆς ἀκτῆς τὰ κράσπεδα.

Τὸ σπήλαιον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἦν ἡ παράφρων, ἔκειτο ὑπερθεν τῶν κυμάτων, ὁμοιάζον πρὸς ἐξώστην.

Τοῦ λοιποῦ ὁ Μωροῦ ἦτο βεβαίως ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κακῶς ἔτρεφε σκοπούς κακὰ τῆς παράφρονος, ὅτι κατεσκόπευεν αὐτήν, ἴσως δὲ καὶ περιέμενε τὴν νύκτα ἵνα τὴν κατοικήσῃ καὶ τότε ἐνόησε τὴν ἀπρονοησίαν, ἣν διέπραξε μὴ ὀπισθεῖς ἀνηρέυνεσε πάντα τὰ θυλακία αὐτοῦ καὶ οὐδὲ μικρὸν μαχαίριον εὔρε.

— Καὶ θὰ μὲ στραγγαλίσῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν κινῶν τὴν κεφαλὴν, αὐτὸς ὁ γίγας ὡς πετιναίρι. Ἄλλ' ἀδιάφορον, ἐγὼ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ πλησιάσῃ τὸ δυστυχῆς αὐτὸ πλάσμα· θὰ πάρω μίαν πέτραν καὶ μὲ αὐτήν, μὰ τὸν Θεόν, θὰ κτυπήσω τὸν ἄθλιον μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν.

Καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἤρχισε ν' ἀναζητῆ λίθον. Δὲν εὔρεν ὅμως τοιοῦτον ἀμέσως καὶ ὅτε ἐπὶ τέλους ἀπέσπασεν ἕνα ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ βράχου, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σκοπιάν, ἐνθα εὐρίσκετο ὁ ἄγνωστος, ἀλλὰ δὲν εἶδε πλέον αὐτόν.

Ὁ ἀνὴρ ἐγένετο ἀφανῆς, ἐξηκολούθει δὲ ἀναζητῶν αὐτόν ὁ Φλαβιανὸς διὰ τοῦ βλέμματός πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ὅτε τρόμος φοβερὸς κατέλαβεν αὐτόν· ἐπανεβλέπε τὸν ἄγνωστον ὡς ὄφιν διεισδύοντα ἀνά μέσον τῶν πετρῶν, ὀλίγα μέτρα μακρὰν τῆς παράφρονος.

Καὶ ἔβαλε μὲν φοβεράν κραυγὴν, ἀλλ' ὁ κρότος τῶν κυμάτων καὶ ἡ σφοδρότης τοῦ μακρομένου ἀνέμου ἀπέπιπξαν αὐτήν, μὴ φθάσασαν οὔτε εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς δυστυχοῦς κόρης, οὔτε εἰς τὰς τοῦ ἐχθροῦ αὐτῆς.

Ἐπὶ τέλους ἡ παράφρων παρετήρησεν αὐτόν καὶ συναισθανομένη τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχεν, ἐζήτηε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶχε φθάσει μέχρις αὐτῆς.

Ὁ Φλαβιανὸς ὠρμησε τότε, κυλισθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕψους πᾶν πετρῶν, κρατούμενος ὅθεν ἡδύνατο καὶ προχωρῶν μετὰ ταχύτητος, μεθ' ὅλην τὴν ἀνεπιτηδειότητα αὐτοῦ· καὶ ἐνῶ εὐρίσκετο εἰσέτι μακρὰν καὶ ἔβλεπεν ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ πράξῃ τι ὑπὲρ τῆς κόρης, εἶδεν αἰφνης φοβερόν τι· εἶδε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἀρπάσαντα τὴν παράφροναν, λυσσωδῶς παλαίουσαν, καὶ ρίπτοντα αὐτήν εἰς τὴν θάλασσαν, εἶτα δὲ μετὰ εὐκινήσιος γορίλλου ἀναρριχηθέντα ὡς τάχος τοὺς βράχους καὶ τραπέντα εἰς φυγὴν, χωρὶς κἂν νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἦτο παρῶν ἐκεῖ ὁ Μωροῦ, ὅστις ἄλλως οὐδόπως προσεῖχεν εἰς αὐτόν.

Ὁ Φλαβιανὸς ἀμέσως κρημνισθεὶς ἀπὸ βράχου εἰς βράχον καὶ φθὰς μέχρι τοῦ μέρους, ἐνθα πρὸ μικροῦ εὐρίσκετο ἡ ἀτυχῆς παράφρων, παρετήρησε κάτω, τὸ μόνον ὅμως ὅπερ ἡδυνήθη νὰ ἴδῃ ἦτο σφοδρὸς τῆς θάλασσης κυματισμὸς καὶ δίνη

τῶν κυμάτων καὶ βράζων ἀφρός. "Ω ! δὲν εἶχε καιρὸν νὰ χάνη εἰς δισταγμούς, καὶ διὰ τοῦτο, θορρακλέως ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐβυθίσθη, ἀλλ' ἀνέπλευσε ταχέως καὶ ἐξ ἰδίας προσπαθείας καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ κύματος, ποιήσας — καὶ λίαν ὀρθῶς — τὸν ἐξῆς συλλογισμόν :

— Βεβαίωτατα τὸ ἀτυχὲς πλάσμα μάχεται ἐναντίον τῶν κυμάτων... λοιπὸν δὲν ἐβυθίσθη... ἐὰν δὲ τὸ κύμα ἀπεμάκρυνε τὴν ἀτυχῆ κόρην ἀπὸ τῶν βράχων, τὸ ἄλλο θὰ τὴν φέρῃ πάλιν πλησίον, ἀρκεῖ ἡ ἐπιστροφή του νὰ μὴ εἶνε πολὺ σφοδρὰ καὶ ἐκείνη νὰ μὴ παύσῃ παλαιούσα, διότι θὰ συντρίψῃ τότε τὴν κεφαλὴν εἰς τοὺς βράχους.

Καὶ ἐβλίνεν ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἐκτείνων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸν βραχίονα καὶ ἀνερευνῶν, ἀδυνατῶν δὲ νὰ βλέπῃ εὐκρινῶς ἕνεκα τοῦ ἀφροῦ τῆς πρώτης δὲ στιγμῆς παρελθούσης, συνεκέντρωσε τὴν προσοχὴν του, βλέπων ἐρχόμενον τὸ κύμα καὶ ἐπρόφρασε νὰ προσφυλαχθῇ διὰ τῶν χειρῶν, ἵνα μὴ ριφθῇ κατὰ τῶν βράχων· μάτην δὲ προσεπάθει νὰ ἴδῃ, νὰ διακρίνῃ τι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κρότου καὶ τοῦ χάους ἐκείνου, ὅτε ἐν μέσῳ τῆς μετὰ τὴν ἀποχώρησιν κύματος γενομένης ἡρεμίας ἐτρόμαξεν αἴφνης αἰσθανθεὶς ὅσο νευρώδεις χεῖρας κρατούσας αὐτὸν σφιγκτικῶς ἀπὸ τοῦ σώματος.

"Ἦτο ἐκείνη ἡ παράφρων. ... ἐνόησε τοῦτο ἅμα διασκεδασθέντος τοῦ στιγμιαίου τρόμου του. Ἡ ἀτυχῆς ἐδράξατο ἀπεγνωσμένως τοῦ πρώτου ἀντικειμένου, ὕπερ εὖρε πρόχειρον, τὸ δὲ πρῶτον τοῦτο ἀντικείμενον ἦτο τὸ σῶμα τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῦ, ὅπερ ἐκυμαίνετο, δυνάμεθα εἰπεῖν, κατὰ βούλησιν τῶν κυμάτων. Κατὰ πρῶτον ἄμετρος χαρὰ ἐνέπλησε τὴν καρδίαν τοῦ Φλαβιανοῦ, τῆς ἀτυχοῦς παράφρονος ἀνευρεθείσης, ἀλλὰ ταχέως ἐπέισθη ὁ νέος ὅτι ἡ διάσωσις ἐκείνη δὲν ἦτο εὐχερής, ἀλλ' ὅτι ἀπ' ἐναντίας περιεπλέκετο μάλιστα καὶ ἀπέβαινε δυσχερεστάτη, καθόσον ὅτε μὲν ἡ παράφρων περιέσφιγγεν αὐτὸν παρέλυε τὰς κινήσεις του, ἀπαξ δ' ἀφείσα αὐτὸν ἐτρόμαξε καὶ ἀρπάσασα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸν ἐσφιγγε πάλιν μέχρι πνιγμοῦ.

— Νὰ μὴ τύχη καὶ ἀποθάνω ἐδῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φλαβιανὸς μετὰ μεγίστης ἀγωνίας, χωρὶς νὰ σώσω τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν κόρην καὶ χωρὶς τὸν ἑαυτὸν μου ἀκόμη νὰ σώσω. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ νύχαρισται πολὺ τὴν ἐξαιρετὸν βαρωνίδα, ἡ ὁποία θὰ ἐγέλα με τὸ παραπάνω με τὸν καλὸν τῆς Θεοδώρων.

Καὶ κατέβαλε πᾶσαν ἐνέργειαν.

Κύμα ἔφερεν, ἡ καλίστα εἰπεῖν, ἔρριπεν αὐτὸν κατὰ τῶν πετρῶν, ἐφ' ὧν προσηλώθη πάσῃ δυνάμει, διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀνύχων καὶ ἐν ἀφῆκε τὸν βράχον οὐδ' ὅτε, ἀποχωρισαντος τοῦ κύματος, ἤσθάνθη ἅπαν τὸ βάρος ὅπερ ἔφερεν. Εὐτυχῶς ὅτι συνήντησεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἔρεισμα τι ἐν εἶδει βαθυμίδος.

— Βοηθήσου, κορίτσι μου, εἶπε μὲ πεπνιγμένην τὴν φωνήν, διότι ἡ ἀτυχῆς κόρη δὲν ἐγκατελίμπαθεν αὐτὸν διόλου.

— "Α ! ναι !

Ἡ νεανὶς ἐξηκολούθει σφιγγούσα τὸν Φλαβιανὸν διὰ τῶν συνεσταλμένων εἰσέτι δακτύλων τῆς, ἀλλ' ἡ τεταραγμένη αὐτοῦ κεφαλὴ ἐκινεῖτο ἐπὶ τῶν ὤμων.

Ἡ κόρη ἐλιποθύμησεν.

"Ἦρχετο τὸ ἄλλο κύμα, ὁ δὲ Φλαβιανὸς προσεπάθει εἰσέτι ἔρπων ν' ἀνέλθῃ, δὲν ἀφῆκεν ὅμως τὸν βράχον, τετυφλωμέ-

νος καὶ πνιγόμενος ἔμενε προσκεκολλημένος ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ φορτίου του.

— Ἐὰν εἰμπορέσω ν' ἀνθέξω δέκα ἀκόμη λεπτά, ἐσώθην ! ἐσκέφθη.

Ὁ Μωροῦ ἐσκέπτετο ὅτι ἡ θάλασσα εἶχε φθάσει εἰς τὸ μέγιστον σημεῖον, ὅτι θὰ κατέπιπτεν ἡ σφοδρότης αὐτῆς εὐθὺς ὡς ἤθελε σιγάσῃ καὶ ὅτι ἀποσυρομένη θ' ἄφινεν ἐλεύθερον τὸ μέρος ὅπου εὕρισκετο, τοῦτο δὲ καὶ συνέβη, διότι τὰ κύματα μετ' οὐ πολὺ ἐγένοντο ἡρεμώτερα καὶ μικροτέρων ἀπῆχτεῖτο νὰ καταβάλλῃ προσπάδειαν ὅπως κρατηθῇ. Περιπλέον δὲ κατορθώσας νὰ χαλαρώσῃ τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν τῆς παράφρονος, ἠδυνήθη ν' ἀναπνεύσῃ ἀνετώτερον, νέας δ' ὡς ἐκ τοῦτου ἀντλήσας δυνάμεις ἀνήγειρε τὴν Μαγδαληνὴν καὶ ἀναβάς μικρὸν ἐκάθισεν αὐτὴν ἐπὶ βράχου ὅπου τὸ κύμα δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ. Καὶ τοιοῦτοτρόπως μόλις ἦδη εὕρισκετο ἐκτὸς κινδύνου, χάρις εἰς τὸ θάρρος αὐτοῦ, τὴν ἐνεργητικότητά καὶ τὴν ἀταραξίαν, ἣν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπόλεσεν, αὐτὸς τε καὶ ἐκείνη καὶ εὕρισκοντο ἐκτὸς κινδύνου, χάριτι θεῆς, ὡς εἶπε συγκεκινημένως, ὅτε ἐπήρχετο ἐν ἑαυτῷ ἡ ἀντίδρασις.

Καὶ τότε ἐπὶ τῆς θαλασσοθρέκτου ἐκείνης πέτρας, ἣν εἰσέτι κτέκλυζον τῶν κυμάτων οἱ ἀφροί, αὐτὸς, ὁ σκεπτικός, αὐτὸς ὅστις εἰς ἐλάχιστα ἐπίστευεν, ἐγονυπέτησε καὶ ἠυχάριστησεν ἐξ ὅλης ψυχῆς Ἐκείνον, ὅστις εἶνε ὁ ὑπέρτατος Κύριος, Ἐκείνον τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἐπὶ ματαίῳ ἐπικαλεῖται τις.

Ἄλλ' ὑπῆρχε τι ἀκόμη βεβαιώσεως ἄξιον. Μόνον λιπόθυμος ἄρα γε ἦτο ἡ κόρη ἣν ἔσωσεν, ἡ ἀνέπνεεν εἰσέτι :

Διὰ νὰ βεβαιωθῇ τοῦτο ἐστήριξε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς παγερᾶς καρδίας, ἔχαρῃ δὲ χαρὰν μεγάλην ὅτι δὲν ἠπατάτο. "Ω ! ναι, ἠσθάνετο καλῶς ἐλαφρὸν παλμόν, ἐλαφρότατον, βεβαιούντα αὐτὸν ὅτι ἐπέτυχεν ἡ προσπαθεία του νὰ σώσῃ τὴν κόρην καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν μανιωδῶν κυμάτων τὴν ἀπέσπασε ζῶσαν γονυπετήσας δὲ παρὰ τῆ ἀτυχεῖ παράφρονι μάτην ἐπειράτο ν' ἀνακαλέσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ζωήν.

— Ὅρκιζομαι νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ σοῦ, ἀπόκληρον πλάσμα νὰ σὲ προστατεύω κατὰ τῆς ἐχθρᾶς σου, ἡ ὁποία καὶ ἐμὲ εἶνε διὰ παντός ἐχθρὰ ! ἐνόσω δὲ ζῶ δὲν θὰ σὲ ἀρπάσῃ ὁ θάνατος, ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ ὁποίου σὲ ἀπέσπασα.

Τῆ ἐσπέρᾳ τῆς ἐπισύσης οἱ ἐν Λάνδ - Κούρτ ἠτοιμάζοντο νὰ δειπνήσωσι, δις δ' ὁ κώδων ἔδωκε τὸ πρὸς τοῦτο σὺνθημα, οἱ δὲ ξενιζόμενοι συνηθροίσθησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον ὅπερ ἦτο φαιδρῶς διακεκοσμημένον.

— Καὶ ὁ φίλος μας, ὑπέλαθε φαιδρῶς ὁ θεῖος Φιλήμων ὑπανισσόμενος τὸν Μωροῦ, δὲν ἐφάνη ἀκόμη, καὶ πολὺ φοβούμαι μήπως τοῦ συνέβη τίποτε δυσάρεστον.

Ὁ Λαφρεσάνζ συνωφρυσθή. Τί, δυσάρεστον τι συνέβη εἰς τὸν Φλαβιανόν ; "Ω ! ὅχι, οὔτε τὸ ἠλπίζε τοῦλαχιστόν, ἀλλὰ νῦν ὅτε ὁ Φλαβιανὸς ἦτο ἀπῶν ἀνησυχεὶ καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη του ἠῤῥαζεν.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἦτις δὲν ἔπαυε προσηλωῦσα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ νέου, εἶδε τὰ χεῖλη. Τί, θὰ εἶχε λοιπὸν πάντοτε μετὰξὺ αὐτῆς καὶ αὐτοῦ αὐτὸν τὸν Μωροῦ τὸν ὁποῖον ἐβδελύσσετο νῦν ἐξ ὅλης καρδίας ;

— Ὁ κύριος Μωροῦ, εἶπεν, εἶνε παράδοξος ἄνθρωπος καὶ δὲν πρέπει νὰ στενωχωρῆται κανεὶς δι' αὐτόν. Συνήθως τῷ ἀρέσκουν τὰ ἀπρόοπτα. Μᾶς ὠμίλησε περὶ σκευοθήκης, περὶ

κυλικείου, καὶ καθ' ὁδὸν ἀπήντησε, φαίνεται, καμμίαν γυναικίαν καὶ διὰ τοῦτο ἐβράδυνε.

Τῆ φορᾶ ταύτῃ ἡ κ. δὲ Γούγκα προεχώρησε πολὺ, διότι ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Λαφρεσάνζ ἡ φιλία διέσωζεν εἰσέτι βαθυτάτας ρίζας ἢ ὥστε νὰ προσβάλλῃ αὐτὸν τόσον ἀκωλύτως, διό τὸ πρῶτον ἤδη ἀντίστη ὁ Λέων εἰς ἐκείνην ἥτις ἐγνώριζε τόσον καλῶς νὰ δεσμεύῃ αὐτόν.

— Ἀγνοῶ διατί, ἀγαπητὴ κυρία, τῆ εἶπε ξηρῶς, ἐπιτίθεσθε τοιουτοτρόπως κατὰ τοῦ φίλου μου Μωροᾶ, καὶ διατί τὸν κατηγορεῖτε ἐπὶ ἐλαφρότητι καὶ ἀστασίᾳ. Δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ἐπὶ ἐνὸς πράγματος εἶνε ἀνεξάντλητος, ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον δηλαδὴ τῆς ἀγάπης, τῆς συμπαθείας καὶ τῆς φιλίας. Τὸ κατ' ἐμὲ ποτὲ δὲν ἐγνώρισα ἄνθρωπον τοσοῦτον εὐλικρινῆ.

Αἱ παρεοίαι τῆς βαρωνίδος ἐγένοντό πως ἐρυθραὶ καὶ τὴν δυσθυμίαν τῆς ἐξήτησε ν' ἀποκρύψῃ διὰ μειδιάματος ὀλίγον βεβαιωμένου.

— Ἀλλὰ κανεὶς δὲν σκέπτεται νὰ ἐγγίσῃ τὴν ἀγίαν σὰς κιθωτόν, εἶπεν ὀξύχολως πῶς ὁ φίλος σὰς Μωροᾶ ἔχει καλλίστην καρδίαν καὶ εἶνε μὲ πολλὰ προτερήματα ἄνθρωπος, τί λοιπὸν θέλετε νὰ τῷ ἀπονεύμω ἐγὼ περιπλέων... ὅλας τὰς ἀρετάς καὶ κανὲν ἐλάττωμα.

Ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ παρηκολούθησεν ἐκ τῆς θέσεώς της ἐκπληκτος τὴν ἀψιμαχίαν ταύτην, καὶ ἠσθάνθη χαρὰν τινα ἀκούουσα τὸν Λαφρεσάνζ ὑπερσπίζοντα τὸν φίλον αὐτοῦ.

Ἡ κυρία Σιωδναί, ἥτις εἶχε τὴν τιμητικὴν ἐν τῇ τραπέζῃ θέσιν, μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆ καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐτι τοῦ βίου μεγαλοπρεπείας, ἐμελλε νὰ λάβῃ μέρος καὶ αὐτὴ εἰς τὴν συζήτησιν, ὅτε ἠκούσθησαν ἔξω τοῦ πύργου μαστιγώσεις, ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ θύρα ἀνεώγη καὶ εἰσῆλθεν ὄχημα συρόμενον ὑφ' ἐνὸς ἵππου, ὅστις μετὰ μικρὰν καμπὴν ἐστὶ ἐμπροσθεν τῆς ὑπαιθροῦ κλίμακος. Ὁ Λαφρεσάνζ ἠγέρθη αἴφνης ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ παρετήρησεν ἀπὸ τῶν κεχρωματισμένων ὑαλωμάτων τοῦ παραθύρου.

— Καλέ, ὁ Φλαβιανὸς εἶνε, ἀνέκραξεν, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο φαιδρὸς ἐξ εὐλικρινοῦς χαρᾶς.

— Αἱ! δὲν σᾶς πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποπλανηθῆ! εἶπεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα, ἥτις δὲν ἐνόει νὰ ὑποχωρήσῃ, ἐπιμένουσα εἰς αὐτὴν νὰ μείνῃ ἡ τελευταία λέξις.

Ἀλλ' ὁ Λαφρεσάνζ οὐδὲ κἂν ἀπεκρίθη. Ἦν πράγματι ἀνήσυχος περὶ τοῦ φίλου του χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸν λόγον, καὶ ἡ καρδία του, ἐπαναθλιέποντος αὐτόν, ἐπαλλε πλήρης χαρᾶς καὶ νεανικῆς ὕμης. Ἐξελθὼν τοῦ ὀματίου προὐχώρησε πρὸς τὴν κλίμακα ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Θεόδωρου Μενδῶ καὶ τοῦ θείου Φιλήμονος.

Ὁ Μωροᾶ ἐν ἀπεριγράπτῳ καταστάσει, μὲ φορέματα κτερυπωμένα καὶ κατάβροχα κατέβαινεν ἐκ τῆς ἀμαξῆς μετὰ προσφύλαξεων, καὶ ὅτε ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἀμαξήλατον, πεντηκονταετῆ περίπου τὴν ἡλικίαν ἄνδρα, ἡλικακῆ, ἐσκληραγωγημένον καὶ μὲ λάμποντας ὀφθαλμούς καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέροντα πῖλον τῶν ἀλιέων τῆς παραλίας ἐκείνης, οὗτος τῷ ἔτεινε τὴν σθεναρὰν αὐτοῦ χεῖρα καὶ ἀντήλλαξαν ζωηρὰν χειραψίαν.

— Πᾶ! εἶπεν ὁ Θεόδωρος Μενδῶ μετὰ γλυκυπέτρου τόνου. Ἰδέτε τὸν κύριον Μωροᾶ, θέλει νὰ γινήῃ δημοκρατικός... Αὐτὸ καταπᾶ νὰ εἶνε τὸ καλλίτερον φιλοδῶρημα.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἤκουσε καὶ στραφεὶς ἐν τάχει, ὑπερήφανος καὶ ἀσκαρδάμυκται τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ βιενναίου «Ἐωθίου Ταχυδρόμου» παρατηρῶν,

— Κύριε Μενδῶ, τῷ εἶπεν, αὐτὸ τὸ φιλοδῶρημα εἶνε τὸ ἀκριβώτερον ὅλων διὰ τὸν φίλον μου Φλαβιανὸν Μωροᾶ, διότι θὰ παρετήρησατε καὶ σεῖς ὅτι δὲν θλίβει τὴν χεῖρα τοῦ καθενός.

Ἄν καὶ οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἐπεδέχοντο ἀντιλογίαν, ἐν ταῦτοις ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ὅστις ἐγένετο κάτωχρος, ἐμελλε ν' ἀπαντήσῃ βιαίως ἂν μὴ παρενέβαινεν ἡ βαρωνίς.

— Ἀλλὰ δὲν σᾶς ἐννοῶ, κύριοι, εἶπεν ἡδέως.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ κατεπραῦνθη ὡς ἐκ θαύματος, ἡ ὄργη αὐτοῦ ἐσβέσθη καὶ ἐγένετο περιποιητικὸς.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπε συνδιαλλακτικώτατα, πῶς ὁ κύριος Λαφρεσάνζ κατώρθωσε νὰ ἐκλάβῃ τόσον κακῶς τὸν ἀστεῆσθμόν μου. Ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν ὅλας τὰς λεπτότητας τῆς γαλλικῆς γλώσσης, δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ φαίνεται ἐπιεικέστερος πρὸς ἡμᾶς;

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἐκίνησε πολλάκις τὴν κεφαλὴν.

— Καλὰ, καλὰ, κύριε Μενδῶ, ἐννοῶ, παραδέχομαι τὰς δικαιολογίας σας, εἶπε μειδιάσας μετ' ἀποστροφῆς, καὶ μείνετε ἡσυχος, δὲν θὰ τὰ εἶπω εἰς τὸν Μωροᾶ.

Οὗτος ἀνέβαινε τὴν κλίμακα τείνων τὴν χεῖρα τῷ Λαφρεσάνζ καὶ τῷ θείῳ Φιλήμονι.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ παρουσιασθῶ, εἶπεν, εἶμαι εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

— Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, κατεργαράκο; ἠρώτησεν ἡ θεία Ἐλθίρα ἀκκιζομένη.

— ὦ! δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί ἔπαθα, ἀνέκραξε, γνωρίζετε πολὺ καλὰ τὴν σκευσθῆκην μου, τὴν φαντασιώδη σκευσθῆκην, λοιπὸν ἐνῶ ἠτοιμαζόμην νὰ τὴν μεταφέρω, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ συμφωνία, εἰς μεγαλόσωμος πωγωνοφόρος Ἰουδαῖος μου τὴν ἤρπασε. Τὸν εἶδα νὰ φεύγῃ ὅταν ἐγὼ ἔφθανα, ἀλλὰ ἠξέυρω ποῦ θὰ τὸν εἶρω πάλιν, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν τὸν προκαλῶ αὐτόν τὸν γενάδα, νὰ βάλῃ καὶ πάλιν τὴν χεῖρά του ἐπάνω.

Εἶτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὴν κ. δὲ Γούγκα,

— Τί λέτε σεῖς δι' αὐτό, βαρωνίς;

— Λέγω, ἀνταπήντησεν ἀταράχως, ὅτι κακῶς πράττετε νὰ διακαλιπίζετε τοιουτοτρόπως τὰς νίκας σας, διότι οἱ Ἰουδαῖοι ὡς λεπτότεροι θὰ σᾶς ἀπατήσωσιν.

Ὁ Φλαβιανὸς ὅστις ἔθιγε τὸν μουσέλον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν παρετήρησεν αὐτὴν κατὰ πρόσωπον ἐπὶ μικρόν, καὶ σχεδὸν μειδιάσας τῇ ἀπεκρίθη:

— Πιστεῦετε;

Η'

Νέον παιγνίδιον τῆς βαρωνίδος.

Ἐν τούτοις οἱ ἐν Λάνδ-Κούρτ ξενιζόμενοι παρεσκευάζοντο ἕκαστος πρὸς ἀναχώρησιν. Τινὲς ἐξ αὐτῶν διήλθον εὐαρέστους ὥρας, ἐνῶ ἄλλοι ἠσθάνθησαν πικρίας καὶ θλίψεις καὶ ἐστενοχωροῦντο καὶ τοῦτο καθίστατο εὐνόητον.

Πρῶτῃ ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἔκαμε λόγον περὶ ἐπανόδου εἰς Παρίσιους, καὶ ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ, διὰ νὰ κρατήσῃ δῆθεν αὐτὴν, εὔρε λόγους μὴ πειστικούς.

Ἡ ἀτυχὴς νέα οὔτε νὰ προσποιηθῆ ἔγνωρίζεν, οὔτε νὰ ψευδοῦν, καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ κρύψῃ ἀπὸ τῆς ἀντεραστρίας τῆς τὸν ὑπόκωφον ἀπελπισμὸν, ὃν ὁ θράικμος ἐκείνης ἐπροξένει.

Ἐνόει καλλίστα ὅτι ἄμα ἤθελε φθάσει εἰς Παρισίους θὰ καθίστα τὸν Λαφρεσάνζ ὄργανόν τῆς, τοῦλάχιστον τὸ ἤλπιζε. Πανίσχυρος οὔσα καὶ εἰς οὐδὲν ὑπισθοδρομοῦσα, πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν παθῶν τῆς, ἤξιον δι' αὐτὴν τὸν νεαρὸν δημοσιογράφον καὶ τοσοῦτον μάλλον ἐπέμενε εἰς τοῦτο, ὅσῳ ἐνόει ὅτι ἤθελεν νὰ τῆ τὸν διαμφισθητήσωσιν.

Ἔ! δὲν ἦτο ποσὸς ἡ ἀτυχὴς Βέρθα . . . αὕτη ἐθεώρει τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα ὡς τὴν ὠραιότατην, τὴν ἐπαγωγότατην καὶ τὴν ἐρασμωτάτην τῶν γυναικῶν καὶ πρὸς αὐτὴν μόνον ἐχολέπαινε διὰ τὴν ἡτταν τῆς, ὡς ἔλεγε· δὲν ἠγανάκτει κατὰ τῆς βραωνίδος, ἀλλ' οὐδὲ καὶ κατὰ τοῦ Λαφρεσάνζ ἐμνησι κάκει· ἀπλῶς ἐθεώρει αὐτὴν δυστυχῆ.

Πῶς ἡ ἐνεργητικὴ αὕτη κόρη, ἡ ἐπιμονος, ἡ κατὰ τὰ γαλλικὰ ἔθιμα ἀνατραφεῖσα, ἡ μηδὲως ἐρωτότροπος καὶ συνήθως περιφρονοῦσα πᾶν ἐκ τῶν πέριξ αὐτῆς ἀριστευμάτων, πῶς παρεδόθη εἰς τὴν μελαγχολίαν καὶ ἐδουλώθη τέλειον ὑπ' αὐτῆς; Πολλῶν μεγαλείτερα θαύματα ἐτελεῖ ὁ ἔρωσ καὶ πολλῶ παραδοξότερας μεταμορφώσεις...

Ἔ! ὅπως μετενόει ὅτι ἐγκατέλιπε τοιοῦτοτρόπως αὐτὴν καὶ εὐθύς ἐν τῇ ἀρχῇ δὲν ἀντέπραξεν! Ἄλλὰ φεῦ! τόσον πολὺ τῇ ἔλεγεν ὁ ἄπιστος, ὅτε τῷ ἔδωκε τὴν ζωὴν, ὅτι οὐδέποτε θὰ τὴν ἐλησμονεῖ, ὥστε πιστεύσασα δὲν ὑπερήσπισεν αὐτὴν ποσὸς κατὰ τοῦ παρασύροντος τὴν ψυχὴν τῆς αἰσθημάτων. Τὸ χερίστον εἶνε ὅτι οὐδ' ὁ Λαφρεσάνζ αὐτὸς ἦτο εὐτυχῆς.

Ἄς ἐξηγήσῃ ὁ βουλόμενος τὴν ἀντίθεσιν ταύτην, ἣν οὐδ' ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἦτο δυστυχέστατος καὶ αὐτός, καὶ ἡγάπα ἐξ ὅλης καρδίας τὴν Βέρθαν δὲ Κερμόρ.

Ἄλλ' ἡ ἄλλη, ἡ ἐπικίνδυνος γυνὴ, ἐκυρίευσεν τὸν νοῦν, τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, μάτην δ' οὗτος ὠρκίζετο νὰ τὴν παραιτήσῃ διακόπτων ἀποτόμως πᾶσαν σχέσιν, καθόσον εὐθύς, ὡς ἐκείνη παρετήρει αὐτόν, εὐθύς ὡς οἱ μεγάλοι, τῆς ὀφθαλμοὶ συνήντων τοὺς ἰδιόκους τοῦ ἠλεκτρικὸς σεισμὸς ἔσειεν αὐτόν σύσσωμον, καὶ ἐλησμονεῖ πάντα, μεμαγευμένος ὑπὸ τῆς γοήσεως.

Τὸν ἔρωτα τοῦτον ἔπαυσε νὰ προσβάλλῃ ὁ Φλαβιανὸς Μωροά.

— Ἐπρεπε νὰ τὴν καύσουν αὐτὴν τὴν μάγισσαν, ἐψιθύριζεν ἐνίοτε, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξετόξευον πλῆρες ὀργῆς βλέμμα ἐναντίον τῆς βραωνίδος.

Ἐνίοτε δὲ προσέθετε :

— Θὰ εἶνε σύντομον βεβαίως τὸ ἐρωτικὸν αὐτὸ αἰσθημα, καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν τραχέως θὰ κάμω τὴν ἐγγείρησιν ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς φίλου μου Λέοντος, ἰατρείων τὸν καταρράκτην τοῦ ὀφθαλμοῦ του· ἀλλὰ τίς οἶδεν ἐὰν δὲν θὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ τὴν ἄλλην; τίς οἶδεν ἐὰν ἡ τρωθεῖσα ἐκείνη καρδία θὰ δυνηθῆ νὰ συγχωρήσῃ καὶ νὰ λησμονήσῃ; Καὶ ὅμως καὶ ἐγὼ αὐτὸς ὑπέστην τὴν μαγίαν τῆς γοήσεως.

Ἔ! τὸ φρικτὸν πλάσμα, τὴν μού προξενεῖ φρίκην.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροά ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἦτο μυστηριωδέστατος, ἐπὶ ἡμέρας ὅλας ἐγείνεν ἄφαντος χωρὶς νὰ εἰπῆ εἰς οὐδέναν ποῦ μετέβαινε, εἰς δὲ τὸν Λαφρεσάνζ ἐρωτήσαντα αὐτόν ἀπεκρίθη·

— Ζητῶ ἄλλην σκευθῆκην, ἄλλο κιβώτιον, καὶ εἶμαι βέβαιος τὴν ὅτι δὲν θὰ μὲ ὑποσκελίσωσι.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἀπήρχετο, εἶτα δὲ λαμβάνων λέμβον εἶτε ἐν Βριανταί εἶτε ἐν Σαίν - Σερβάν ἐτι καὶ ἐκπλέων τὸν Ράγκον διηυθύνετο εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Δινὰρ ἐν Σαίντ - Ἐνογκὰ καὶ ἐν Σαίντ - Λουνέρ. Ἐν Σαίν - Μαλω ἠγόρασεν ὠραῖον πολυκροτον μεγάλης ὀλκῆς, συνάμα δὲ πλατύστομον καὶ στερεὰν μάχαιραν καὶ μετὰ τὰς προφυλάξεις ταύτας ἐπεχειρεῖ τὰς ἐκδρομὰς, ἃς ὑπεδείξαμεν ἀνωτέρω. Πολλάκις ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγνώριζε τὸν μακροπώγωναν ἄνδρα ἀκολουθοῦντα αὐτόν μακρόθεν, ἐπειδὴ ὅμως ἐλάμβανε λέμβον δι' αὐτόν μόνον καὶ δὲν ἐπορεύετο μετὰ βραδύτητος ἀπὸ Σαίν - Καλω εἰς Δινὰρ, καθίστατο βεβαίότατον ὅτι ἡ κατασκοπία ἐκόντος ἄκοντος τοῦ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς μόνον μέχρι τῆς δεξιᾶς τοῦ Ράγκου ὄχθης ἐφθάνεν.

Ἐπανερχόμεθα εἰς τοὺς ἐν Λάνδ - Κούρτ ξενιζομένους, ἐπανλαμβάνοντες ὅτι πρώτη ἡ βραωνίς ὠμίλησε περὶ ἐπανόδου, μόνον δὲ ὁ θεῖος Φιλήμων καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐπέμενον ὅπως κρατήσωσιν αὐτὴν ἐπὶ τινος ἀκόμῃ ἡμέρας. Καὶ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἐπροφασίσθη ἀμέσως ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπαγγέλματός του, ὅπως ἐπιστρέψῃ τὸ ταχύτερον εἰς Παρισίους, ἀλλ' ὅμως, ἐκτὸς τῆς θείας Ἐλθίρας, ἣτις προσεπάθησε νὰ τὸν πείσῃ καὶ ἣτις μεγάλην ἐξεδήλωσε λύπην ἀποτυγχάνουσα, οὐδεὶς ἄλλος ἐσκέφθη νὰ τὸν παρακαλέσῃ ὅπως παρατείνῃ τὴν διαμονὴν του. Παραδόξως ὁ πεπαιδευμένος καὶ νηῶν οὗτος ἄνθρωπος εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ καθίσταται ἀντιπαθητικὸς εἰς πάντας, ἐκτὸς τῆς θείας Ἐλθίρας, εἰς ἣν ἔκαμε γελοιωδεστάτας φιλοφρονήσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν κατῴρθωσε νὰ γείνη ἐνσχλητικώτατος.

Ἀπῆλθε λοιπὸν τοῦ βιενναίου «Ἐωθινὸν Ταχυδρόμου» ὁ ἀνταποκριτὴς, πρὸ τούτου ὅμως περιπατῶν οὗτος μετὰ τῆς βραωνίδος ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πλατάνων, τῶν πρὸ τῆς Λάνδ - Κούρτ, ἔλαβε πρὸς αὐτὴν συντομωτάτην συνέντευξιν.

— Καὶ τὸ χρυσὸν φύλλον; ἠρώτησεν αὐτὴν.

— Ἀφοῦ ἀναχωρήσετε, καὶ εἶνε καιρὸς ν' ἀπέλθετε ἐκ Λάνδ - Κούρτ, ἀφοῦ ἀναχωρήσετε σεῖς, ὁ Φλαβιανὸς καὶ ἡ δεσποινὴς δὲ Κερμόρ μετὰ τῆς κυρίας καὶ τοῦ κυρίου Σιδωνάι, θὰ κάμωσι καὶ ἄλλην ἐκδρομὴν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ· ὁ Φράντζ εἶνε εἰδοποιημένος καὶ θὰ λάβω νέον ὀκίμιον.

— Καὶ ὁ Λαφρεσάνζ;

— Ἔ! ἐκεῖνος θὰ μείνῃ εἰς Λάνδ - Κούρτ, θὰ τὰ διορθώσω ἐγὼ — ἡ βραωνίς δὲν ἔλεγε διὰ τίνων μέσων — καὶ θὰ λάβω τὸ φωτογραφικὸν ὁμοίωμα τῆς πλακῶς. Τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ εὔρη περιπάθειαν ἐκ μέρους μου.

— Σὰς πιστεύω.

Οἱ λόγοι οὗτοι, οἵτινες ἀπηγγέλησαν ὀξυγῶως, ἔθηκον τέρμα εἰς τὴν συνομιλίαν, ἀλλ' ἡ βραωνίς παρετήρησε τὸν Θεόδωρον κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἐωθινὸν Ταχυδρόμου» ἐγένετο κατέρυθρος ταπεινώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ἔ! ἐγνώριζεν ἐκείνη τινὲς τρόπῳ νὰ θέτῃ φυλακὴν τῷ στόματι τῶν περὶ αὐτὴν.

Καὶ ὁ Θεόδωρος ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους ἐνθα θέλομεν ἐγκαταλίπει αὐτόν ἐπὶ στιγμὴν καταγιγνόμενον εἰς τὰς πολλαπλὰς αὐτοῦ ἀσχολίας.

Ἀπὸ τῶν ἐν τῷ Κερκτιῶ πύργῳ καὶ ἐν Μπράιτπορτ πε-

ριπειδιῶν πρῶτος αὐτὸς ἐκ τῆς μικρᾶς παροικίας ὑπεχώρει, ἢ ἀπουσία του ὅμως οὐδὲν κενὸν ἐπροξένησεν, ἀφοῦ μάλιστα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ ἐξέφυγον τοῦ στόματος τοῦ Φιλημόνος ὅτε οὗτος ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς προσφιλοῦς αὐτῶ Ἑλβίρας αἱ λέξεις αὐταί:

— Ἐξαιρετός ἄνθρωπος ἦτο αὐτὸς ὁ Θεόδωρος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔγεινε πολὺ ὀχληρὸς . . . Παραξένον πρᾶγμα πόσον αὐτὸς ὁ Βιενναῖος ὁμοιάζει πρὸς Γερμανόν!

Ἡ θεία Ἑλβίρα ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν, διότι ὁ Φιλημόνος τῇ ἐφαινετο λίαν ἄδικος προσβάλλον ἓνα τῶν πολυαριθμῶν αὐτῆς λατρευτῶν!

Ἐφθασε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Λαφρεσάνζ, ἡ δὲ βραβωνίς ἀπῆλθεν ἐκ Λάνδ-Κούρτ τῇ προτεριαίᾳ. Γλυκὺς τοῦ Σεπτεμβρίου ἥλιος προσέβαλλε τὰ γλοσηφόρα μέρη καὶ τὰ φυλλώματα τοῦ παραδείσου, ὁ δὲ νέος ἀπηλλαγμένος τῆς ἐνοχλήσεως τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἣτις ἐδέσμευεν αὐτόν, ἀνελάμβανε τὴν ἐλευθερίαν του. Πωρωθεὶς πρὸς στιγμήν, ἦτο ἱκανὸς νὰ δώσῃ ὅποιανδήποτε τιμὴν ὅπως διακρήξῃ μίαν σελίδα τοῦ βιβλίου τοῦ βίου του, ὅστις νῦν ἐπροξέει αὐτῶ φρίκην. Τῇ πρωΐᾳ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ—ὤφειλε διὰ τῆς ἐσπερινῆς ἀμαξοστοιχίας ν' ἀπέλθῃ μετὰ τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροᾶ ὅστις ἐπέστρεφεν εἰς Παρισίους ταυτοχρόνως—συνήντησε τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμύρ ἐπὶ τῆς μικρᾶς ὑπαίθριου κλίμακος τοῦ πύργου, ἡ δὲ νεάνις ἣτις ἦτο κατηρῆς, ὡς ἐφαινετο τοιαύτη ἀπὸ τινος, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῆς νὰ δεῖξῃ φαίδρότητα καὶ ἀδιαφορίαν, ἐχαίρετισεν αὐτὸν περιαλγῶς μειδιάσασα.

Ὁ βλέπων αὐτὴν τοιοῦτοτρόπως ἐνόει ὅτι ἦτο προσβεβλημένη τὴν καρδίαν καὶ ὅτι μετεβλήθη ἡ ζωὴ αὐτῆς, ἡ πρότινων ἔτι μνηῶν ἡσυχος ἦτο μελαγχολικωτάτη καὶ ἀπαρηγόρητος. Οὐδέποτε ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἐμέμφθη ἑαυτὸν περισσότερο διὰ τὸ κακὸν ὅπερ ἡ ἄκρα αὐτοῦ ἐλαφρότης ἐπροξένησεν, ὡς εἶχε ψηλαφητοτάτην ἀπόδειξιν ἐνώπιόν του καὶ εἰς τὸν χαίρετισμόν τῆς νεάνιδος ἀπεκρίθη λαβὼν μετὰ σπουδῆς τὴν παγεράν αὐτῆς χεῖρα ἦν ἄνευ ἀντιστάσεως ἐκείνη ἀφῆκε

— Δεσποινίς, τῇ εἶπε μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, ἐπιθυμῶ πρὶν ἢ ἀπέλθω νὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον.

Ἡ νεάνις προσέβλεψεν αὐτὸν ἐκπληκτικῶς, προσηλωσὰ ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὄφθαλμούς καὶ μεγάλην θλίψιν μαρτυροῦντας ὄφθαλμούς αὐτῆς.

— Νὰ συνομιλήσετε, εἶπε πειρωμένη ν' ἀστείευθῇ ἕνα κτύπη τὴν καταλαμβάνουσαν αὐτὴν συγκίνησιν, ἀλλὰ αὐτὸ θὰ ὁμοιάζῃ μὲ ἐξήγησιν, ἂν ὑπολογίσω τὴν σοβαρότητα μὲ τὴν ὑποίαν κάμνετε τὴν αἴτησίν σας; Δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ νὰ ἐξηγηθῶμεν ἐν ἀνέσει καὶ καθ' ὅλην μάλιστα τὴν ἡμέραν.

— Μὴ μὲ σκώπτετε, ἀνταπήντησε, διότι μὲ κατέχει θλίψις μεγάλη.

— Σὰς! ἀπεκρίθη, σὰς! . . . κατέχει θλίψις! Θὰ μ' ἐπιτρέψετε νὰ μὴ πιστεύσω τίποτε, διότι ἀπ' ἐναντίας ἐγὼ σὰς βλέπω πολὺ χαρωπὸν. . . καὶ . . . λυποῦμαι ὅτι σὰς τὸ λέγω, ἀλλὰ αἱ διαβεβαιώσεις σας δὲν θὰ εἶνε ἱκαναὶ νὰ μὲ κάμωσι νὰ μεταβάλω γνώμην.

— Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ κρίνη τις ἐκ τῶν φαινομένων, καὶ ἂν κρίνετε καὶ σεῖς ἐκ τῶν φαινομένων ἀπατάσθε πολὺ.

Καὶ ἐνῶ ὁμίλου τοιοῦτοτρόπως, ἡ Βέρθα προεχώρει εἰς τὴν

κυκλοτερῆ δεινροστοιχίαν, ἣτις περιέβαλλε τὸ γλοσηφόρον μέρος, ἐβάδιζε δὲ ἡρέμα, ἀλλὰ στεροφῶς. Ὁ Λαφρεσάνζ ἐζήτησε μίαν ἐξήγησιν καὶ ταύτην ἐμελλε νὰ λάβῃ ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ καὶ ἀκεραίαν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς δὲ καὶ οὗτος γραμμῆς βαίνων καὶ παρκαλοῦθων αὐτὴν ἀμηχάνως ἠδυνάτει ν' ἀθρόωσῃ λέξιν. Τὴν ὀχληρὰν ταύτην σιωπὴν πρώτη ἡ Βέρθα ἔλυσε.

— Μοῦ ὁμιλεῖτε λοιπόν, εἶπε δυσπίστως καὶ σκωπτικῶς, περὶ τῆς μεγάλης σας θλίψεως, τῆς ὁποίας τὴν αἰτίαν δὲν μοῦ ἐφανερώσατε...

— Ἡ θλίψις τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι προέρχεται, διότι μέλω νὰ σὰς ἀποχωρισθῶ, ἀπεκρίθη ἡμιφώνως.

Ἡ νεάνις ἔστη ἀμέσως, τὸ στῆθος αὐτῆς ἐπαλλε βιαίως καὶ ἔρριπεν ἐπ' αὐτοῦ ἐν καὶ μόνον βλέμμα, πλήρες συνεχομένης ὀργῆς καὶ πικροτάτων μομφῶν. Ἡ Βέρθα τῷ ἔλεγε διὰ τῆς ἀφώνου ταύτης γλώσσης:

«Δὲν πιστεύω εἰς τὴν θλίψιν ταύτην, ἣν ἰσχυρίζεσθε ὅτι αἰσθάνεσθε, καὶ μὲ ὑβρίζετε, ἀφοῦ μοι ὁμιλεῖτε περὶ τούτου τοιοῦτοτρόπως... Ἐξ ὑμῶν ἐζητήατο νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆτε ἀπ' ἐμοῦ καὶ νὰ μὴ μ' ἀποχωρισθῆτε... Καθ' ἣν ἡμέραν σὰς εἶδον διατρέχοντα κίνδυνον θανάτου, καθ' ἣν ἡμέραν ἐγενόμην ἀκούοντως εὐτυχῆς ὅτι ἔσωσα τὴν ζωὴν ὑμῶν, σὰς ἀφιέρωσα τὴν ἰδικήν μου, ἡ δὲ καρδία μου ἐδεσμεύθη... Σεῖς ὅμως μὲ ἠπατήσατε, μὲ ἐγκατελείψατε καὶ μὲ περιεπαίζατε... Εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὑπὸ τὴν στέγην μου, περιεποιήθητε ἐρωτικῶς ἄλλην γυναῖκα, ἣτις ἐφάνη ὠραιότερα καὶ ἦν ἀντ' ἐμοῦ προτιμήσατε... Ὡ! δὲν θὰ σὰς μεμφθῶ. Ἄκουσα, σὰς ἀφίνω νὰ ἴδωτε ὅτι σὰς ἀγαπῶ ἀκόμη καὶ ὅτι εἶμαι δυστυχῆς, ἀλλὰ θὰ δυνηθῶ ν' ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὸν ἔρωτα ταῦτον, ὅστις ἀντὶ ν' ἀποτελέσῃ τὴν χαρὰν μου προξενεῖ τὸν ἀπελπισμόν μου...»;

Ναί! τοῦτο καὶ μόνον τὸ βλέμμα ἔλεγε πάντα ταῦτα συναμα. Ὁ δὲ Λέων Λαφρεσάνζ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἔνοχον.

— Μὴ με πιστεύσετε διόλου, ἐὰν θέλετε, ἐκπνέλασθε, ἐγὼ ὅμως αἰσθάνομαι σκληρὰν θλίψιν ἀποχωριζόμενος ὑμῶν.

— Αἴ! θὰ εὔρετε εἰς Παρισίους πολλοὺς οἱ ὁποῖοι σὰς εἶνε προσφιλεῖς, θὰ εἴσθε χαρωπὸς καὶ θὰ λησμονήσετε ταχέως τὴν μελαγχολικὴν καὶ ἀπῶς μονότονον διαμονὴν σας εἰς Λάνδ-Κούρτ.

— Ὡ! δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸ σκέπτεσθε! Μήπως θὰ λησμονήσω ποτὲ ὅτι σὰς χρεωστῶ τὴν ζωὴν;

Ἡ νεάνις ἔτεινε τὴν χεῖρα, οἰσνεῖ θέλουσα ν' ἀποκρούσῃ τὴν ἀνάμνησιν ταύτην.

— Δὲν μοι χρεωστεῖτε καμμίαν εὐγνωμοσύνην, εἶπε, τὰ πάντα ἐγένεον τυχαίως.

Ἡ ψυχρότης αὕτη ἔφερον εἰς ἀπελπισμόν τὸν νέον.

— Βέρθα, ἀνέκραξε, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ νεάνις ὅμως ἀνορθωθεῖσα ὑπεροπτικῶς:

— Κύριε Λαφρεσάνζ, εἶπε τραχέως, λέγετέ με δεσποινίδα δὲ Κερμύρ.

— Σὰς ὑπακούω, δεσποινίς, ἀνταπήντησε περιλύπως, καὶ καταρρίψας τὴν χεῖρα, ἣν εἶχε τείνει, σὰς ὑπακούω, ἀλλὰ...

Ἡ φωνὴ του τότε ἐγένετο μελαγχολικὴ καὶ σχεδὸν ἀκατάληπτος.

— Ἄλλ' ἀφῆτέ με νὰ πιστεύσω ὅτι μὲ συγχωρεῖτε...

— Ποτέ, ἀπεκρίθη ἡ κόρη μετὰ δυνάμεως.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἐκάμαμεν περὶ τὰ δεκαπέντε ἴσως βήματα καὶ ἐστάθημεν. Ὁ Γογγόρας εἶπε μὲ φωνὴν συγκεκλιμένην :

— Παρατηρήσατε !

Παρατήρησα, καὶ τὸ ὀρκίζομαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀναγνωστῶν μου : ἤσθάνθη καταπίπτοντα διὰ τῶν παρεῖων μου δύο δάκρυα.

Εὐρισκόμεθα ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Λεόντων.

Ἐάν τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμήν μοῦ ἔλεγον νὰ ἐξέλθω ἀπὸ ὅπου εἶχον εἰσελθεῖ, ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἠδυνάμην νὰ εἶπω ἐκείνο τὸ ὅποιον εἶδον. Δάσος στύλων, πληθὺς τόξων καὶ κοσμημάτων, κομψότης ἀπεριόριστος, λεπτότης ἀπεριγραπτῆς, πλούτος μυθώδης, καὶ τι τὸ ἀερῶδες, τὸ διαφανές, τὸ κυματσοειδές, ὡς μεγάλη τις ἀναδενδρὰς ἐκ τριχάπτων, εἰδός τι οἰονεὶ κτήριον, ὅπερ νομίζει ὅτι θὰ διαλυθῆ μετ' ἐν φύσημα, παικίλια φωτός, εἰκόνων, ζῶσαν μυστηριωδῶν, σύγχυσις, ἰδιότροπος τις ἀταξία μικρῶν πραγμάτων, μεγαλεῖον βασιλικῆς αἰκῆς, τέρψις παραδεισίου κιαδῶς, χάσις ἐρωτικῆ, ἀπόλαυσις, φαντασία κόρης περιπατοῦς, ὄνειρον ἀγγέλου, τρέλλα, καὶ τι τὸ ἀλλόκοτον, καὶ τι χωρὶς ὄνομα ἰδοῦ ἢ πρώτη ἐντύπωσις τῆς αὐλῆς τῶν Λεόντων.

Εἶνε μία αὐλὴ οὐχὶ εὐρυτέρᾳ μεγάλῃς τινὸς αἰθούσης χερσῶν, σχήματος τετραπλευροῦ ὀρθογωνίου, μετὰ τοὺς τοίχους ὑψηλοῦς ὡς ἀνδαλουσιακὸς οἰκίσκος μετ' ἐν μόνον πάτωμα. Ὀλόγυρα ὑπάρχει ἐλαφρὰ τις στοὰ, στηριζομένη ἐπὶ λεπτοτάτων στύλων ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, συμπλεγμένων ἐν συμμετρικῇ ἀταξίᾳ, ἀνά δύο καὶ ἀνά τρεῖς, σχεδὸν ἀνευ βάθρου, οὕτως ὥστε φαίνονται ὡς κορμὶ δένδρων στηριζομένων ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ κιονόκρανα αὐτῶν εἶνε παικίλια, ὑψηλά, λεπτότατα ὡς μικροὶ κίονες, ἐπὶ τῶν ὁποίων κურτύνονται μικρὰ τόξα χριστάτου σχήματος, ἅτινα νομίζει ὅτι αἰωροῦνται μᾶλλον ἢ στηρίζονται ἐπ' αὐτῶν.

Ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν δύο μικροτέρων πλευρῶν ἐξέχουν δύο συμπλέγματα στύλων, οἵτινες σχηματίζουν δύο τετραγῶνα ἐν εἰδεί ναίσκων, ἐξ ἐννέα τόξων ἕκαστον, φέροντα ἐπὶ τῆς κορυφῆς πολυχρῶμον θόλον. Οἱ τοῖχοι τῶν ναίσκων τούτων ὡς καὶ ὁ ἐξωτερικὸς τῆς στοᾶς εἶνε ἀληθῆς τριχάπτων ἐκ γύψου, κεντημένοι, μετὰ παρῶσας, μετὰ ὀπας, διαφανεῖς ὡς πλεκτὸν ὕφασμα, ἀλλάσσοντες σχέδιον εἰς καθὲ βῆμα καὶ κοσμοῦμενοι διὰ παικίλων ἀραβουργημάτων, ἐδῶ μὲν ἐν εἰδεί ἀνθέων, ἐκεῖ ἐν εἰδεί ἀστέρων καὶ περικιτέρῳ ἐν εἰδεί ἀσπίδων, ἐν εἰδεί ἀβακίου ζατρίκιου καὶ πληθὺς ἄλλων πολυγωνικῶν σχημάτων μετὰ ἀπειρίαν λεπτοτάτων κοσμημάτων : πού μὲν ἀπολήγοντες εἰς κεντήματα ὀδοντωτά, πολυπτυχα, ἀνθοπλεκτα, πού δὲ εἰς ταινίας κυματιζούσας περίξ τῶν τόξων, ἐν εἰδεί σταλακτιτῶν, ἐν εἰδεί κροσσῶν καὶ θυσάνων, οἵτινες νομίζει ὅτι εἰς τῆς ἐλαχίστην πνοὴν τοῦ ἀνέμου θὰ κινηθοῦν καὶ θὰ ἀνακατευθοῦν.

Εὐρεῖται ἀραβικὰ ἐπιγραφαὶ διακρίνονται εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους, ἐπὶ τῶν τόξων, περὶ τὰ κιονόκρανα, ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν ναίσκων. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς ἐγείρεται μεγάλη δεξιομένη ἐκ μαρμάρου βασταζομένη ὑπὸ δώδεκα λεόντων καὶ περικυκλωμένη ὑπὸ μικρᾶς λιθοστρώτου διώρυγος, δι' ἧς συγκινουοῦσι τέσσαρες ἄλλαι μικραὶ διώρυγες, αἵτινες σχηματίζουν σταυρὸν μεταξὺ τῶν τεσσάρων πλευρῶν τῆς αὐλῆς, διασχίζουσι τὴν στοᾶν, εἰσδύουσι εἰς τὰς περίξ κειμένας αἰθούσας καὶ ἐνδύνουσι μετ' ἄλλα ὑδραγωγεῖα διατρέχοντα ὀλόκληρον τὸ κτήριον. Ὅπισθεν τῶν δύο ναίσκων καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων δύο πλευρῶν φαίνονται μακρὰ σειρὰ αἰθουσῶν, μετὰ

μεγάλῃς ἀνοικτᾶς θύρας, δι' ἧν βλέπει τις τὸ σκοτεινὸν βάθος, ὅπου οἱ λευκοὶ στυλίσκοι ἐξέχουν οἰονεὶ πρὸ τῆς εἰσόδου σπηλαίου τινός.

Εἰς καθὲ βῆμα τὸ ὅποιον κάμνετε εἰς τὴν αὐλὴν, τὸ δάσος ἐκείνο τῶν στύλων νομίζετε ὅτι κινεῖται καὶ ὅτι ἀποσυντίθεται ἵνα διατεθῆ κατ' ἄλλον τρόπον. Ὅπισθεν ἐνὸς στύλου, ὃν ἐνομίζετε μόνον, ἀνακύπτουν δύο, τρεῖς, σειρὰ ὀλόκληρος. Ἄλλοι ἐξαφανίζονται, ἄλλοι συμπύσσονται, ἄλλοι διαχωρίζονται. Παρατηροῦντες εἰς τὸ βάθος οἰασθήποτε ἐκ τῶν αἰθουσῶν νομίζετε ὅτι τὸ πᾶν μετεβλήθη τὰ τόξα τοῦ ἀντιθέτου μέρους φαίνονται ὅτι ἀπεμακρύνθησαν κατὰ πολὺ, οἱ στύλοι ὅτι μετετοπίσθησαν, οἱ ναίσκοι ὅτι ἔλαβον ἄλλο σχῆμα. Βλέπετε διὰ μέσου τῶν στύλων τοὺς τοίχους, ἀνακαλύπτετε νέα τόξα καὶ νέους στυλίσκους, ἐδῶ μὲν φωτιζομένους ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἐκεῖ ἐν τῇ σκιᾷ, ἐκεῖ μάλιστα διακρινόμενους ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς, ὅπερ κατέρχεται διὰ τῶν ὀπῶν τῆς ὀροφῆς, καὶ περικιτέρῳ ἐξαφανίζομένους εἰς τὸ σκότος. Εἶνε μία διαρκὴς ἐναλλαγὴ εἰκόνων, ἀπόψεων ἀπατῶν, μυστηρίων, παιγνίων, προερχομένων ὑπὸ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ ὑπὸ τῆς θερμῆς καὶ ἐξημεμένης φαντασίας.

— Τί θὰ ἦτο αὐτὸ τὸ patio, μοῦ εἶπεν ὁ Γογγόρας, ὅταν οἱ ἐσωτερικοὶ τοῖχοι τῆς στοᾶς ἀπήστραπτον ἐκ τῶν μωσαϊκῶν, τὰ κιονόκρανα τῶν στύλων ἔλαμπον ἐκ τοῦ χρυσοῦ, αἱ ὀροφαὶ καὶ οἱ θόλοι ἦσαν διὰ χιλίων χρωμάτων ζωγραφισμένοι, αἱ θύραι κλεισμέναι διὰ μεταξίνων παραπετασμάτων, οἱ σηκοὶ πλήρεις ἀνθέων, καὶ ὑπὸ τοὺς ναίσκους καὶ διὰ μέσου τῶν αἰθουσῶν ἔτρεχε τὸ ἀρωματῶδες ὕδωρ, καὶ οἱ λέντες ἐξηκόντιζον ἀπὸ τοὺς ρώθνας αὐτῶν κρουνοὺς ὕδατος, καὶ ὁ ἀήρ ἦτο πλήρης τερπνῶν ἀρωμάτων τῆς Ἀραβίας !

Παρειμέναμεν ἐν τῇ αὐλῇ πλέον τῆς ὥρας, ἤτις παρήλθεν ὡς ἀστραπή. Ἐκάμα καὶ ἐγὼ ὅ,τι κάμνουν ὄλοι εἰς τὸ κέρος ἐκείνο. Ἴσπανοὶ καὶ ξένοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ποιηταὶ καὶ μὴ ποιηταί. Ἐψάυσα τοὺς τοίχους διὰ τῆς χειρὸς, ἤγγισα ὄλους τοὺς στυλίσκους, τοὺς ἐσφίξα μετὰ τὰς δύο μου χεῖρας ἐνὰ πρὸς ἕνα, ὡς τὴν μεσίτισαν ἐνὸς κορασίου, ἐκρύβην μεταξὺ αὐτῶν, τοὺς ἐμέτρησα, τοὺς παρατήρησα ἀπὸ ἐκαστὸν μέρος, διέτρεξα τὴν αὐλὴν κατὰ ἐκαστὸν διευθύνσεις, ἐδοκίμασα ἐάν εἶνε ἀληθῆς ὅτι μία λέξις λεγομένη χαμηλοφώνως εἰς τὸ στόμα ἐνὸς λέοντος, ἀκούεται εὐκρινῶς ἐκ τοῦ στόματος ὄλων τῶν ἄλλων, ἀνεζήτησα ἐπὶ τῶν μαρμάρων τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος τῶν ποιητικῶν μύθων, ἐκούρασα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν νοῦν μου ἐπὶ τῶν ἀραβουργημάτων.

Ἦσαν καὶ τινες κυρίαι. Αἱ κυρίαι, εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Λεόντων, κάμνουν παντὸς εἶδους παιδαριώδεις τρέλλας βάζουν τὴν κεφαλὴν τῶν μεταξὺ δύο στύλων, κρυπτονται εἰς τὰς σκοτεινὰς γωνίας, καθηνται κατὰ γῆς, ἴστανται ἐπὶ ὥρας ἀκίνηται μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τῆς χειρὸς, ὄνειρευόμεναι. Οὕτω ἐκάμνον αἱ κυρίαι ἐκείναι. Μία δ' ἐξ αὐτῶν, μετὰ λευκὴν ἐνδυμασίαν, ὅταν διήρχετο ὀπισθεν τῶν μακροκυρμένων στύλων καὶ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν τὴν βλέπει κανεὶς, ἐλαμβάνε βᾶδισμά τι βραδύ καὶ μεγαλοπρεπὲς μελαγχολικῆς σουλτάνης καὶ ἔπειτα ἐγέλα μετὰ τινὸς φίλης τῆς. Ἦτο θελκτικὸ-τάτη.

Ὁ φίλος μου μοῦ ἔλεγε : « Πᾶμε », καὶ ἐγὼ ἀπεκρινόμενη : « Πᾶμε », καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ κινηθῶ. Δὲν ἤσθανόμην μόνον γλυκύτάτον τι αἴσθημα θαυμασμοῦ, ἀλλ' ἔφρισσον ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ εἶχον καταληφθῆ ἀπὸ εἰδός τι μανίας νὰ ἐγ-

γίω, νὰ ψηλαῶ, νὰ ζητῶ νὰ ἴδω μέσα εἰς τοὺς τοίχους ἐκείνους καὶ εἰς ἐκείνους τοὺς στύλους, ὡς νὰ ἦσαν ἀπὸ μυστηριώδη τινὰ ὕλην, καὶ νὰ ἐπρόκειτο ν' ἀνακαλύψω εἰς τὰ μύχια αὐτῶν μέρη τὴν πρώτην αἰτίαν τῆς γρηθείας, τὴν ὁποίαν ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐξήσκει. Ποτὲ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν δὲν ἐσκέφθην, οὔτε εἶπον, οὔτε θὰ εἶπω ποτὲ τόσας προσφιλεῖς ἀνοησίας καὶ τόσας ὠραίας ἀφροσύνας, τόσας μωρολογίας, τόσα εὐμορφα πράγματα χωρὶς καμμίαν σημασίαν, ὅσα ἐσκέφθην καὶ εἶπον τὴν ὥραν ἐκείνην.

— Πρέπει νὰ ἔλθετε ἐδῶ, μοῦ ἔλεγεν ὁ Γογγόρας, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, πρέπει νὰ ἔλθετε κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, πρέπει νὰ ἔλθετε τὴν νύκτα ὅταν λάμπη ἡ σελήνη, διὰ νὰ θαυμάσετε τὰ ὠραία χρώματα, τὰς σκιάς καὶ τὸ φῶς. Εἶνε νὰ γάνη κανεὶς τὸν νοῦν του.

Μετέβημεν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν αἰθουσῶν. Εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν ὑπάρχει μία αἶθουσα καλουμένη τῆς Δικαιοσύνης, εἰς τὴν ὁποίαν φθάνει τις διερχόμενος ὑπὸ τρία μεγάλα τόξα ἐκαστὸν τῶν ὁποίων ἀντιστοιχεῖ πρὸς μίαν θύραν ἄγρυσαν εἰς τὴν αὐλήν. Ἡ αἶθουσα αὕτη εἶνε μακρὰ καὶ στενὴ, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς πλουσία καὶ ἀγέρωχος, οἱ τοῖχοί τῆς πλήρεις περιπεπλεγμένων ἀραβουργημάτων καὶ πολυτίμων μωσαϊκῶν, καὶ ὁ θόλος τῆς πλήρης γλωχίνων καὶ συμπλεγμάτων καὶ ἐξογκωμάτων ἐκ γύψου, τὰ ὁποῖα κρέμονται ἀπὸ τὰ τόξα, παρὰ τοὺς τοίχους, ἐδῶ δὲ κ' ἐκεῖ συσσωρεύονται, χαμηλώνουν, ἐξέρχονται τὰ μὲν ἐκ τῶν δέ, καὶ συνθλίβονται, καὶ περιπλέκονται, καὶ νομίζεις ὅτι ἐρίζουσι περὶ τοῦ χώρου, ὡς αἱ πομφόλυγες ζέοντος ὕδατος, δικτυροῦντα ἀκόμη εἰς πολλὰ σημεῖα τὰ ἴχνη τῶν παλαιῶν χρωματισμῶν, οἵτινες εἶδον εἰς τὸν θόλον ἐκεῖνον τὴν μορφήν σκιάδος κεκαλυμμένης ἐξ ἀνθῶν καὶ ἐκ κρεμασμένων ὀπωρῶν.

Ἡ αἶθουσα ἔχει τρεῖς μικροὺς παστούς, ἐν ἐκαστῷ τῶν ὁποίων, ἐπὶ τοῦ θόλου, φαίνεται ἀκόμη ἀραβικὴ τις ζωγραφία εἰς τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος καὶ ἡ μεγάλη σπάνις τοιούτων ἀραβικῶν ἔργων, δίδουν μεγίστην ἀξίαν. Αἱ ζωγραφίαι εἶνε ἐπὶ δέρματος, τὸ δὲ δῆμα προσκεκολλημένον εἰς τὸν τοῖχον. Ἐν τῷ μεσαίῳ κοιτωνίσκῳ εἶνε ἐξωγραφημένοι, ἐπὶ χρυσοῦ τοίχου δέκα ἄνδρες, οἵτινες ὑποτίθεται ὅτι εἶνε δέκα βασιλεῖς τῆς Γρανάδας, μὲ λευκὴν περιβολήν, μὲ τὴν κουκούλαν εἰς τὴν κεφαλὴν, μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους, καθήμενοι ἐπὶ κεντημένων προσκεφαλαίων. Αἱ ζωγραφίαι τῶν δύο ἄλλων παστῶν παριστάνουν φρούρια, δεσποῖνας καὶ ἱππῶτας, κυνηγετικάς καὶ ἐρωτικάς σκηνάς, τῶν ὁποίων εἶνε δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις τὴν σημασίαν. Ἀλλὰ τὰ πρόσωπα τῶν δέκα βασιλέων ἀνταποκρίνονται θαυμασιῶς εἰς τὴν εἰκὼν ἣν ἔχουμεν σχηματίσει ἐν τῷ νῶ περὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων. Εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἐλαιόχρουν ἐκεῖνο χρῶμα, τὰ φιλήδονα ἐκεῖνα στόματα, οἱ μαῦροι ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ μὲ τὸ βαθύ καὶ μυστηριώδες βλέμμα, ὅπερ νομίζεις ὅτι βλέπεις πάντοτε λάμπον εἰς τὰς σκοτεινάς γωνίας τῶν αἰθουσῶν τῆς Ἀλάμβρας.

Πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς αὐλῆς ὑπάρχει μία ἄλλη αἶθουσα ὀνομαζομένη de las dos Hermanas (τῶν δύο Ἀδελφῶν), ἐκ τῶν δύο μεγάλων μαρμαρίνων πλακῶν, αἵτινες σχηματίζουν τὸ πάτωμα. Εἶνε ἡ κομψότερα αἶθουσα τῆς Ἀλάμβρας. Εἶνε μικρὰ, τετραγώνος ἡ στέγη αὐτῆς ἔχει τὸ σχῆμα τῶν θόλων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους οἱ Ἴσπανοὶ ὀνομαζοῦν misa πορτοκάλια, στηρίζεται ἐπὶ στυλίσκων καὶ τόξων κυκλικῶς διατεθειμένων καὶ ὁμοιάζει πρὸς σπήλαιον σταλακτιτῶν μὲ πληθὺν γλωχίνων καὶ κοιλωμάτων, χρωματιστῶν καὶ χρυσομένων, φαίνεται δὲ τόσον ἐλαφρόν, ὥστε νομίζεις ὅτι κρέμαται εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὅτι ἂν τὴν ἐγγίσης, θὰ σεισθῇ ὀλόκληρος ὡς σκηνὴ, ἢ θὰ διαλυθῇ ὡς νεφέλη, ἢ θὰ ἐξαφανισθῇ ὡς νὰ μὴ ἦτο ἄλλο ἢ ἓνας σωρὸς φυσαλλίδων σάπωνος. Οἱ τοῖχοι ἐπιχρῖσμένοι διὰ γύψου, ὅπως εἰς ὅλας τὰς ἄλλας αἶθουσάς, καὶ πλήρεις ἀπιστεῦτως πυκνῶν καὶ λεπτῶν ἀραβουργημάτων, εἶνε ἐν τῶν θαυμαστοτέρων προϊόντων τῆς ἀν-

θρωπίνης φαντασίας καὶ ὑπομῆς. Ὅσον περισσότερον παρατηρεῖς, τόσον περισσότερον αἱ ἀναριθμητοὶ γραμμαὶ συσφίγονται καὶ συμπλέκονται, καὶ ἀπὸ ἐν σχῆμα γεννᾶται ἄλλο, καὶ ἀπὸ τοῦτο τρίτον καὶ τὰ τρία ὁμοῦ παρουσιάζουν ἄλλο, τὸ ὁποῖον μᾶς εἶχε διαφύγει, καὶ τοῦτο ὑποβιάζεται ἀφῆνης εἰς ἄλλα δέκα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχουμεν ἰδῆ καὶ ἔπειτα συντίθεται καὶ μετασχηματίζεται ἐκ νέου, καὶ ἀτελευτήτως ἀνακαλύπτετε νέους συνδυασμούς, διότι ὅταν οἱ πρώτοι ἐμφανίζονται ἐκ νέου, τοὺς ἔχετε ἤδη λησμονήσει καὶ σὰς καμνουν τὴν ἐντύπωσιν τῆς πρώτης φορᾶς. Καὶ ἐὰν ἐπιμείνετε νὰ κατανοήσετε καὶ νὰ ἐξακριβώσετε τὸν λαβύρινθον ἐκεῖνον εἰμπόρειτε νὰ χάσετε τὴν ὄρασιν καὶ τὸ λογικὸν σας.

Χρειαζέται μία ὥρα διὰ νὰ ἴδετε τὴν περίμετρον ἐνός παραθύρου, τὰ κοσμήματα ἐνός κίονος, τὰ ἀραβουργήματα ἐνός κοσμήματος. Μία ὥρα δὲν ἄρκει διὰ νὰ κατανοήσετε τὸ σχέδιον μιᾶς τῶν μεγαλοπρεπῶν κεδρίνων θυρῶν. Εἰς τὰς δύο πλευράς τῆς αἰθούσης ὑπάρχουν δύο μικροὶ παστοί, ἐν τῷ μέσῳ μικρὰ δεξκαμένη μετὰ σωλῆνος, ἠνωμένου μετὰ τῆς διώρυγος, ἥτις δισχίζει τὴν αὐλήν καὶ φθάνει μέχρι τῆς κρήνης τῶν Λεόντων. Κατ' εὐθείαν καὶ ἀπέναντι τῆς θύρας τῆς εἰσόδου ὑπάρχει ἄλλη θύρα, δι' ἧς εἰσέρχεσθε εἰς ἄλλην αἶθουσαν στενὴν καὶ μακράν, ὀνομαζομένην αἶθουσαν τῶν Πορτοκαλεῶν. Ἀπὸ τῆς αἰθούσης ταύτης διὰ τρίτης τινὸς θύρας εἰσέρχεσθε εἰς μικρὸν σπουδαστήριον, καλούμενον σπουδαστήριον τοῦ Λινδάραγια, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπάρχουν πλουσία καὶ ἀθρονα κοσμήματα καὶ ἐν κομψότατον παράθυρον μὲ δύο τόξα τὸ ὁποῖον κυτταζει εἰς τὸν κήπον.

Διὰ νὰ ἀπολαύσετε ὅλην τὴν κάλλυνήν τῆς μαγικῆς ταύτης ἀρχιτεκτονικῆς πρέπει νὰ ἐξέλθετε ἀπὸ τὴν αἶθουσαν τῶν δύο Ἀδελφῶν, νὰ διασχίσετε τὴν αὐλήν τῶν Λεόντων καὶ νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν καλουμένην αἶθουσαν τῶν Ἀβενσερράγων, ἥτις εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς ἀπέναντι τῆς τῶν δύο Ἀδελφῶν, ἧς ἔχει σχεδὸν τὸ αὐτὸ σχῆμα καὶ τὰ αὐτὰ κοσμήματα. Ἐκ τοῦ βάθους τῆς αἰθούσης ταύτης τὸ βλέμμα δισχίζει τὴν αὐλήν τῶν Λεόντων, διέρχεται διὰ τῆς αἰθούσης τῶν δύο Ἀδελφῶν, εἰσέρχεται εἰς τὴν αἶθουσαν τῶν Πορτοκαλεῶν, εἰσδύει εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Λινδάραγια καὶ εἰσχωρεῖ εἰς τὸν κήπον, οὔτινος φαίνεται ἡ πυκνὴ πρασιναδα ὑπὸ τὰ τόξα τοῦ κομποῦ ἐκείνου παραθύρου. Τὰ δύο ἀνείγματα τοῦ παραθύρου τούτου σμικρυνόμενα πολὺ ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως καὶ φεγγοβολοῦντα εἰς τὸ βάθος τῆς σειρᾶς ἐκείνης τῶν σκοτεινῶν αἰθουσῶν, ὁμοιάζουν δύο μεγάλους ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς, οἱ ὁποῖοι παρατηροῦν καὶ σὰς καμνουν νὰ φαντάζεσθε ὅτι πέραν αὐτῶν ὑπάρχουν τίς οἶδε ποῖα μυστήρια παραδείσου.

Ἀφοῦ ἴδωμεν τὴν αἶθουσαν τῶν Ἀβενσερράγων, ἐπεσκέφθημεν τὰ λουτρά, ἅτινα εὐρίσκονται μετὰ τῆς αἰθούσης τῶν δύο Ἀδελφῶν καὶ τῆς αὐλῆς τῶν Μύρτων. Κατήλθμεν μικρὰν κλιμακᾶ, διήλθμεν διὰ στενοῦ διαδρόμου, ἐβήσαμεν εἰς μίαν λαμπρὰν αἶθουσαν, ἥτις ὀνομαζέται αἶθουσα τῶν Διβανίων, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεπαύοντο αἱ ὠραῖαι τῶν βασιλέων, ἐπὶ τῶν περσικῶν ταπήτων, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν φορμιγγῶν, ἀφροῦ ἐλούοντο εἰς τὰ παρακείμενα δωμάτια. Ἡ αἶθουσα αὕτη ἐκτίσθη ἐκ νέου ἐπὶ τῶν εἰρείπων τῆς παλαιᾶς, Ἴσπανοὶ δὲ καλλιτέχναι τὴν ἐξωγράφισαν, τὴν ἐχρύσωσαν καὶ τὴν ἐκόσμησαν δι' ἀραβουργημάτων, ὅπως ἦτο ἡ ἀρχαία, εἰς τρόπον ὥστε εἰμπόρειτε νὰ τὴν ἐκλάβετε ὡς μίαν αἶθουσαν τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀράβων, διατηρηθεῖσαν ἄθικτον καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Ἐν τῷ μέσῳ ὑπάρχει μία κρήνη, εἰς δύο ἀντιθέτους τοίχους, δύο παστοὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεπαύοντο αἱ γυναικες καὶ ὑψηλότερον τὸ ὑπερῶν ὅπου ἴσταντο οἱ φορμιγγαταί. Οἱ τοῖχοι εἶνε πεποικιλμένοι διὰ χιλίων ζωηρωτᾶτων χρωμάτων, νομίζεις δὲ ὅτι εἶνε ἐπιστρωμένοι διὰ κινεζικῶν ὑφασμάτων χρυσοῦφάντων μὲ τὰ ἀτελευτήτα ἐκεῖνα συμπλέγματα παντοίων σχημάτων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ κάμουν καὶ

τὸν ὑπομονητικώτερον ψηφισθέντα τοῦ κόσμου νὰ χάσῃ τὸν νῦν του.

Καὶ ὅμως εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην εἰργάζετο ζωγράφος τις! Εἰργάζετο πρὸ τριῶν μηνῶν ν' ἀντιγράψῃ τοὺς τοίχους ἐκείνους! Ἦτο Γερμανός. Γογγύρας τὸν ἐγνώριζε καὶ τὸν ἠρώτησεν:

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ἱού)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ

— Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται, κύριε, ἐπανελάθεν ὁ Ἄγγλος μετὰ τόνου σοβαροῦ διπλωμάτου, ὅστις διαχειρίζεται τὰς σπουδαιότερας πολιτικὰς ὑποθέσεις: ὑπάρχει ἐν Λονδίῳ ἐταιρεία ἐπιστημόνων, τῆς ὁποίας εἰμαι πρόεδρος. Ἡ ἐταιρεία αὕτη, σκοπὸν ἔχουσα νὰ διαλευκάνῃ πάντα τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ἐπιστήμης, προεκήρυξεν ἀμοιβὴν ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων δι' ἐκείνον, ὅστις θὰ κατάρθῃ νὰ τρώγῃ ἐπὶ ἓνα μῆνα καὶ καθ' ἑκάστην περιστερὰν ὀπτήν κατὰ τὸ γεῦμα. Τοῦτο κατ' ἀρχὰς φαίνεται λίαν εὐκόλον, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ ἐπιτύχῃ, ἂν καὶ πολλοὶ τὸ ἐπεχείρησαν. Οἱ μὲν παρητήθησαν, ὅτε εἶχον φάγῃ τὴν δεκάτην περιστερὰν, οἱ δὲ ἠσθένησαν κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην, καὶ εἶδομεν νὰ ἀποθάνωσι τρεῖς μεταξὺ τῆς εἰκοστῆς δευτέρας καὶ εἰκοστῆς πέμπτης περιστερᾶς. Ἡ ἀμοιβὴ ἦτο τότε τριάκοντα χιλιάδας φράγκων μόνον, ἀλλ' ἡ δυσκολία τῆς ἀποπείρας αὐτῆς μᾶς ἔκκευε νὰ διπλασιάσωμεν τὸ ποσόν. Παρὰδέχσθε, κύριε, πάντας τοὺς ἀναγκάσιους ὄρους:

Δὲν δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν τὴν ἐκπληξίν τοῦ Λέοντος.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἀπήντησε, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί ἔλεγε καὶ μόνον τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων ἔχων ὑπ' ὄψιν, ἀλλ' ὅμως θὰ μοῦ διδτε ὑμεῖς τὰς περιστερὰς.

— Ἐννοεῖται.

— Διότι δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ὑποστῶ τὴν δαπάνην αὐτὴν.

— Καὶ πότε θὰ ἀρχίσετε;

— Ἀπὸ σήμερον.

— Εἶπατέ μου, παρακαλῶ, τὸ ὄνομά σας, εἶπεν ὁ λόρδος, κατῆμενος καὶ ἀνοίγων μέγα βιβλίον.

— Λέων ***

— Τὴν ἡλικίαν σας;

— Τριάκοντα ἐτῶν.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας;

— Δὲν ἔχω εἰργαζόμεν ἑἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἀλλὰ παρητήθη διὰ νὰ χρησιμοποιήσω κατ' ἄλλον τρόπον ἐκείνον, τὸ ὅποιον ἐγνώριζον.

— Εἶσθε λοιπὸν πεπαιδευμένος;

— Ἀρκετά, μιλόρδε.

— Συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἡμετέρας ἐταιρείας, Ἑλληνιστῆς διακεκριμένος, ὁ λόρδος Bourlam.

— Ἦκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ, μεταφράζων τὸν Ὀρφέα, ἔσφαλεν ἐν πολλοῖς.

— Ἐπίσης ὁ λόρδος Gastrouck, ὁ ἀνατυλιστής.

— Ὅστις ὑπέπεσεν εἰς πλάνας εἰς τὰς μελέτας αὐτοῦ περὶ τοῦ Σααδῆ.

— Ὅμιλεῖτε λοιπὸν τὴν ἀραβικὴν;

— Ναί, κύριε.

— Ὡσαύτως συγκαταλέγεται καὶ μέγας ἀρχαιολόγος.

— Ὁ λόρδος Storley. Ἐὰν εἶχα τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίζω, θὰ τῷ ἀπεδείκνυσον, ὅτι ἠπατήθη δις ἢ τρίς εἰς τὰς χρονολογίας, τὰς ὁποίας προσδιορίζει εἰς τὰ Αἰγυπτιακὰ μνημεῖα.

— Γνωρίζετε ἐπίσης τὸν λόρδον Calby;

— Τὸν ἀστρονόμον;

— Ναί!

— Βεβαίως, διὰ τῶν συγγραμμάτων του.

— Ὑπέπεσε καὶ οὗτος εἰς πλάνας.

— Περισσότερον τῶν ἄλλων ἀνεκάλυψε ἀστέρα, τὸν ὅποιον οὐδέποτε ὑπόπτεισε καὶ τὸν ὅποιον, ὅταν θελήσῃ, δύναμι νὰ τὸν δεῖξω εἰς αὐτόν.

— Ἄ! γνωρίζετε λοιπὸν τὸ πᾶν;

— Σχεδόν, μιλόρδε.

— Καὶ ἐπιθυμεῖτε τώρα νὰ μάθετε, ἐὰν δυνήθητε νὰ φάγετε τριάκοντα περιστερὰς ἐντὸς ἐνὸς μηνός;

— Ὅχι, μιλόρδε: θέλω νὰ κερδίσω δι' ἐντίμου μέσου πενήντα χιλιάδας φράγκων ἐντὸς ἐνὸς μηνός ἀπὸ σήμερον, διότι, διὰ τοῦ ὄρου μόνον αὐτοῦ θὰ δυνηθῶ νὰ νυμφευθῶ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ.

— Ἐ! λοιπὸν! κύριε, θὰ κάμω ὅτι δυνηθῶ ἐν κερδίσει τὸ στοίχημα, θὰ σὰς παρουσιάσω ὁ ἴδιος εἰς τὸν βασιλέα καὶ θὰ σὰς συμπεριλάβω εἰς τὴν ἐταιρίαν.

Ὁ Λέων ὑπεκλίθη εἰς ἐνδειξίν εὐχαριστίας.

— Ἐλέγομεν λοιπὸν, ἐπανελάθεν ὁ λόρδος Lenisdale, ἐπάγγελμα οὐδέν.

— Ναί, μιλόρδε.

— Ἐγεννήθητε;

— Εἰς Παρισίους.

— Καὶ διαμένετε τώρα;

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Μαύρου Λέοντος».

— Καλλίστα. Ἴδου τώρα οἱ ὄροι τοῦ στοιχήματος. Θὰ εἶσθε ἐλεύθερος νὰ τρώγετε καὶ νὰ πίνετε ὅ,τι θέλετε, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἐπὶ ἓνα μῆνα εἰς τὰς ἐξ ἑκάστην περιστερὰν ὀπτήν. Δύο μάρτυρες, παρευρισκόμενοι κατὰ τὸ γεῦμά σας, θὰ συντάσσωσι πρακτικὸν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν τοῦτο θὰ γίνεται. Πρέπει νὰ τρώγετε τὴν περιστερὰν καθ' ὅλοκληρίαν. Ἐὰν παρητηθῆτε δὲν δύνασθε νὰ ἐπικρατήσετε ἐκ νέου τὸ στοίχημα: ἐὰν ἀσθενήσῃτε συνεπείρ τῆς τροφῆς ταύτης, θὰ σὰς χρηγηθῶσι τὰ ἐξόδα τῆς ἀσθενείας: ἐὰν ἀποθάνετε, ὅπως οἱ τρεῖς ὑποψήφιοι, περὶ τῶν ὁποίων σὰς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου, θὰ ἐνταφιασθῆτε δι' ἐξόδων τῆς ἐταιρείας καὶ θὰ χαράξωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου σας τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου.

— Εὐχριστῶ δι' ὅλας αὐτάς τὰς πληροφορίες, μιλόρδε: ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, νὰ κάμω μίαν ἐρώτησιν.

— Εἰπέτε.

— Ἡ ἐταιρεία ὑμῶν δὲν προεκήρυξεν ἀμοιβὴν πρὸς λύσιν ἐπιστημονικοῦ προβλήματος εἰς τὴν ἱστορίαν, εἰς τὴν ἀστρονομίαν, εἰς τὰς γλώσσας;

— Ὅχι. Αὐτὰ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἡμεῖς μόνον φρον-

τίζομεν περὶ τῶν διαφόρων ιδιοτήτων, τὰς ὁποίας παρουσιάζει τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

— Ἐννοεῖτε, μιλόρδε, ὅτι ἔχω περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν εὐφυίαν μου παρά εἰς τὸν στόμαχόν μου.

— Δὲν ἔχετε ἀνάγκην πενήντα χιλιάδων φράγκων ;

— Ναί, μιλόρδε.

— Λοιπὸν ! εἶνε τὸ μόνον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου δύνασθε νὰ τὰς κερδίσετε. Ἡ κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφθασεν ἡ ἐπιστήμη σήμερον, εἶνε καθαρῶς τιμητικὴ, μόνον ὁ ἐγωϊσμός κερδίζει κατὰ. Δὲν ἔχετε παρά τὴν ὑποχρέωσιν νὰ φάγητε ἀπὸ σήμερον 31 Ἰουλίου μέχρι τῆς πρώτης τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου τριάκοντα περιστέρας, μίαν καθ' ἑκάστην.

— Ποῦ θὰ τὰς τρώγω ;

— Ὅπου θελήσετε.

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου, ἔπεν ὁ Πέτερς.

— Ναί, εἶπεν ὁ λόρδος Lenisdale.

— Καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ὁ μιλόρδος, ἠρώτησεν ὁ Πέτερς, ἐὰν ὁ κύριος κερδίσῃ τὸ στοιχίμα, νὰ κάμω προκηρῦξεις περὶ τοῦ καταστήματός μου καὶ νὰ ἀναφέρω εἰς αὐτὰ τὸ παρόδοξον αὐτὸ γεγονός ;

— Θὰ συμβουλευθῶ περὶ τούτου τὴν ἐταιρίαν.

— Πόσον ὁ μιλόρδος εἶνε καλός.

— Χαῖρε, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἄγγλος πατριῆκος, εὐχρημαθὶ ἐνθέρμως νὰ ἐπιτύχετε πρὸς τὸ συμφέρον ὑμῶν καὶ τῆς ἐπιστήμης, καὶ ὅπως σὰς προεῖπον, ἐὰν τοῦτο γείνη, θὰ ἀποκτήσετε τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως καὶ αἱ μεγαλύτεραι οἰκίαι τοῦ Λονδίνου θὰ ἀνοιξῶσιν εἰς ὑμᾶς τὰς θύρας των.

— Λοιπὸν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λέων, ἀπερχόμενος καὶ συνοδευόμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ Πέτερς, ἤξιζε πολὺ τὸν κόπον νὰ μάθω τὴν Λατινικὴν, τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν Ἀραβικὴν, τὴν Ἰταλικὴν, τὴν Ἰσπανικὴν, τὴν Ἀγγλικὴν, τὴν Γερμανικὴν, τὴν Ἱστορίαν, τὴν Γεωμετρίαν, τὴν Ἀστρονομίαν, τὴν φυσικὴν Ἱστορίαν, τὴν Φυσικὴν, τὴν Χημείαν καὶ τὴν Μολδοβλαχικὴν, διὰ νὰ ἀναγκασθῶ νὰ φάγω τριάκοντα περιστέρια εἰς ἓνα μῆνα, ἐὰν θέλω νὰ νυμφευθῶ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, καὶ νὰ κερδίσω πενήντα χιλιάδας φράγκων. ὦ ἐπιστήμη ! λέξις κενὴ !

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Πλουτίσαντες τὸ ἡμέτερον **Βιβλιοπωλεῖον** δι' ὅλων τῶν ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν πωλουμένων βιβλίων, ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ, ΝΟΜΙΚΩΝ, ΙΑΤΡΙΚΩΝ, καὶ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ, καὶ νεωτέρων ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ, ΔΡΑΜΑΤΩΝ, ΚΩΜΩΔΙΩΝ καὶ διαφόρων ἄλλων ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ, συγκεντρώσαντες δὲ καὶ κατατάξαντες ταῦτα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν καὶ εἶδος εἰς ἕξιον **Τιμοκατάλογον**, ἔτοιμον καθ' ὅλα μέχρι τέλους τρ. μηνός Ἀπριλίου, ἀποστέλλομεν αὐτὸν δωρεάν παντὶ τῷ αἰτοῦντι.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσι τὸν χρησιμώτατον τοῦτον Τιμοκατάλογον παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Πρωαστείου ἀρ. 10.

Εἰς ἈΘΗΝΑΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΟΡΙΝΝΗΣ

Εἰς ἈΘΗΝΑΙΣ—ὉΔΟΣ ΠΡΩΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘ. 10

Μόνον εἰς τὸ ἡμέτερον Βιβλιοπωλεῖον εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς αἱ ἐξῆς ἡμῶν ἐκδόσεις :

Ο ὙΠΕΡ ΛΙΓΓΑΡΙΟΥ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ μεταγλωττισθεὶς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς μετὰ κριτικῶν σχολίων καὶ ἐρμηνείας τῶν δυσκολωτέρων χωρίων πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν ὑπὸ Γαληνοῦ Καλημέρη . . . . . Φρ. 1.—

ΣΥΛΛΟΓΗ ΘΕΜΑΤΩΝ πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τῆς Γαλλικῆς Γραμματικῆς Ἰω. Καρασούσα Μέρους Β' Συντακτικὸν διὰ τὴν Γ' καὶ Δ' τάξιν τῶν Γυμνασίων, μετὰ μικροῦ Λεξιλογίου τῶν ἐν τοῖς θέμασι λέξεων ὑπὸ Γ. Ἐμάρ » 1.—

ΣΥΛΛΟΓΗ ΘΕΜΑΤΩΝ πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν Γραμματικῶν Κανόνων, κατὰ τὴν Γαλλικὴν Γραμματικὴν I. E. Σαμερίτου ὑπὸ Γ. Ἐμάρ . . » 1.—

ΛΗΣΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{HN} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891 τοῦ Ζ' ἔτους τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξὸφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἢ Διεύθυνσις.

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 2

ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΑ

500 000 000

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» προηγουμένου ἔτους εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρωαστείου, ἀρ. 10.

Hebe's

Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγές ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Πρωαστείου ἀρ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **Δραχμᾶς ἑπτά.** (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακκινισθὲν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλων ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποίου τὰ στοιχειοχρητικὰ διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῶν τεχνίτης κ. **Μηλιάδης**, ἀναλαμβάνει εὐκρινῶς τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.